

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

XI. évfolyam, 4. szám, 2019. április

Kuczora Zsolt

Mech cannon

A daily sketch

Fantasy landscape

Golden plants

Contact

INFO BOX

**KUCZORA ZSOLT – GRAPHIC DESIGNER,
FREELANCE ILLUSTRATOR & CONCEPT ARTIST**

ÉRDEKLŐDÉSI ÉS ALKOTÁSI KÖR:

Grafika, illusztráció, képregény, digitális vágás, alkalmanként filmfelvételek (amatőr) készítése.

ÉLÉRHETŐSÉGEK, ONLINE GALÉRIÁK:

Portfólió: https://www.artstation.com/zsolt_kuczora

Instagram: https://www.instagram.com/zsolt_kucz/

Béance: <https://www.behance.net/kuczorazsolt>

DeviantArt: <https://www.deviantart.com/qci>

Facebook: <https://www.facebook.com/czgrafikaHU>

E-mail: czgrafika@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

Véget ért a tavasz legnagyobb ünnepe – ki így, ki úgy emlékezett meg róla. Jön az érettségi, az első nagy megmérettetés. Meg aztán nem utolsó sorban mi is itt vagyunk.

Ugyan az ünnepre való készülődés némileg szűkebbre szabta az AKF-re fordítható szabadidőnk, de úgy gondoljuk, azért mégis sikerült ismét egy kellemes lapszámot összehoznunk, akár a tartalmat, akár a külalakot nézzük.

Kuczora Zsolt remek grafikái díszítik a borítót, és egy rövid, de velős bemutatkozásból kicsit jobban is megismerhetjük. A magam részéről szurkolok neki, hogy a jövőben szélesebb körben is találkozhatunk a munkáival.

Novelláink sorát egy hosszabb darabbal indítjuk, amely megvalósításra ugyan nem tökéletes, viszont annál érdekesebb. A következő darab kissé talán borgőzősen reflektál a mesehősök világának megváltozására, ám ez semmit sem von le annak élvezeti értékéből. Néhány rövidebb történet után a magyar történelem elfeledett, sötét bugyraiba kalandozunk el, hogy aztán egy tucat minihorroron borzonghassunk.

Így jutunk el e havi könyvajánlónkhoz. A kozmikus horror egy modern kori, sőt, hazai változatát ajánljuk az olvasók szíves figyelmébe.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovatunkban egy mai, súlyos társadalmi problémával nézünk szembe a novella főszereplője által.

A tartalmat most egy tucat vers és haikuval zárjuk.

Mit is írhatnék még e helyre? Az érettségizőknek kéz- és lábtörést, meg egy nagy kalap mindenkitudjait! :) Az olvasóinknak jó szórakozást és kikapcsolódást! Íróinknak számos ötletet és ihletet! Kívánok! :)

Jimmy Cartwright

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Címlapunkon

Egy szabadúszó grafikus

Kuczora Zsolt 4

Novellák

Bánsági Andor - **Egy örült hölgy naplója** . 5

Craz - **Harmincholdas Pagony** 10

Ann Heart - **50 szavas történetek** 12

Szombatfalvi László - **Vallomás** 12

Nibela - **Ügyelet** 13

Homoergaster - **Idézés** 13

Anonymus R. Chynewa

- **Négy minihorror** 17

Egon C. Reid - **Hatszor egy perc...** 17

Jimmy Cartwright - **Két minihorror** 18

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

- **Kicsit idebent is sötétebb** 19

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Kristálysólyom - **A manó** 20

Versek

juditti - **Porszem** 22

edwardhooper - **4** 22

juditti - **Tavaszhozó hóvirág** 22

Macskas Tosca - **Csend szava** 22

Tordai Gábor - **Élet üzemmód** 22

Avanna - **Néma sikoly** 22

Kolumbán Jenő - **Ébredés** 23

Blaze Val - **Arktika** 23

Tamoor hin Unge - **Fűzfa ága** 23

Kétvirág - **Mosoly** 23

Shang - **15** 23

csabi6669 - **Az elme játéka** 23

Egy szabadúszó grafikus Kuczora Zsolt

Az alábbiakban Kuczora Zsolt szabadúszó grafikus rövid bemutatkozását olvashatjátok, aki véleményünk szerint igen tehetséges, ügyes kezű, feltörekvő grafikus. Természetesen érdemes végigbongészni interjúnkat a galériáit, hiszen ott további remek alkotásokat láthattok tőle.

Tipikus kezdet: kicsi gyerekként is szerettem már rajzolni, így rajzszakos általános suliba jártam, ahonnan a szegedi Tömörkény István Szakközép grafika szakára felvételiztem. Öt év után szakmai érettségi, de nem folytattam fősuliban, egyetemen, hanem két évig Egerbe mentem 3D-t tanulni, de a sulit után kiserettem belőle.

Utána kilenc évig „művházás” voltam, ahol a grafikai végzettségem tudtam használni. Közben azért szabadidőmben rajzoltam, vízfestékkel festettem.

Időközben kipróbáltam magam a képregényezésben is. Bayer Antalnak köszönhetően szerzői kiadásban megjelent a „Hidegbéke” című történetem, amit a Galaktika pályázatára találtam ki.

Néhány évvel ezután úgy döntöttem, hogy felmondok a munkahelyemen, hogy még több időt tudjak a digitális festésre szánni. Illusztrálni, concept art-olni szerettem volna, és persze meg is akartam belőle élni. Szerencsére ez megvalósulni látszik, jelenleg több nagyobb projekten dolgozom, mellettük pár kisebb munkám is van. Ezek többsége még nem publikus, de a The Legion Forever című képregényhez készült concept art-jaim közül néhány megtalálható az online galériáimban.

King of Suns

Eclipsical

Bánsági Andor

Egy örült hölgy naplója

Első könyvem 1992-ben jelent meg Siebenbürgen, 1571-1711 címmel, a téma méretéhez képest rövid, de átfogó monográfia-ként, amely szakmai körökben pozitív kritikákat kapott, és a könyvesboltokban is jól fogyott. Ezután egy ideig takaréklángon tartottam az Erdély iránti szeretetem lángját, és kíváncsiságom az első világháború Európán kívüli eseményei felé fordult. Sikerült elnyernem egy komolyabb ösztöndíjat, így elutazhattam egy négyhetes kutatóútra a volt német gyarmatra, a kínai Kiautschouba (Csingtao). Hadtörténeti írásaim mellett a kínai Kiautschouba (Csingtao). Hadtörténeti írásaim mellett a helyi, 1903-as alapítású, és azóta már világhírűvé vált sörfözde történetéről írt tanulmányom is nagy népszerűsége tette szert, s kivonatolt formában több magazin is megjelentette. Mivel kutatói szenvedélyem némileg tanulmányaim rovására ment, több mint fél évig hanyagoltam az írást, majd a harmadik szemeszter sikeres elvégzése után kiváló professzorom, Dr. Dieter Wagner felkért, hogy utazzak el az erdélyi Brassóba és alaposan kutassam át a helyi levéltár 1880 és 1910 közötti anyagának százokra vonatkozó iratait. Ennek a megbízatásnak különösen örültem, hiszen továbbra is Erdély történetének kutatásában szerettem volna elmélyülni még akkor is, ha izgága és kíváncsi szellemem időnként más témák felé hajtott. Nem számítva az utazással eltöltött napokat, összesen két hetet szántam a kutatásra, amit legrosszabb esetben is csak néhány nappal kívántam meghosszabbítani, ha netán olyan anyagra bukkannék, amelynek feldolgozása megkövetelné a hosszabb ott-tartózkodást.

A terv szerint 1994. január 23-án reggel nyolc órakor indultam volna a Berlin-Bukarest járatral, majd vonattal utaztam volna tovább Brassóba, azonban a román légitársaság sztrájkja miatt kénytelen voltam Budapestre repülni, és ott vonatra szállni. A repülőút említésre méltó esemény nélkül telt, és a vasútállomásra is időben, különösebb vesződség nélkül jutottam el. A rám váró, közel húszórás vonatút gondolata azonban meglehetősen nyomasztóan hatott. Európa ezen fertályán a vagonok nem éppen a tisztaságukról híresek, és az utasok egy része sem volt túl bizalomgerjesztő. Igyekeztem hát olvasással tölteni az időt, és lehetőleg nem elaludni addig, amíg bárkivel is meg kell osztanom kupémat. Hálókocsi természetesen nem volt.

Aggodalmaim és a kezdeti bonyodalmak ellenére az út zökkenőmentes volt. A határt is viszonylag rövid idő alatt átléphettük. A vámosság kivételesen nem akadékoskodtak, hamar végeztek az ellenőrzéssel, és nem akarták az utolsó kofa zöldségecses ládáját is átkutatni. Így csupán negyven perc késéssel, hajnali négy óra huszonhat perckor megérkeztem a brassói főpályaudvarra, amit jó jelnek vettem. Úgy éreztem, most már semmi sem hátráltathatja küldetésemet, és tizenöt nap múlva már a saját ágyamban alhatok.

Az örömet, hogy tizenhat óra zötykölődés után végre szilárd talajt érezhetek a lábam alatt, hamar szertefoszlatta a jeges szél és a szurokfekete sötétség, amiben a pályaudvar tompa fényei csupán halványan pislákoló mécseseknek tűntek. Megszaporáztam hát lépteimet, hogy a váróban keressék menedéket, majd előkörtortam zsebemből leendő szállásom címét, és taxi után néztem. Szerencsére az épület túlsó oldalán állt egy öreg Dacia, benne egy hatvan év körülire tűnő, borostás sofőrrel, akinél csak az autója állapota volt kevésbé bizalomgerjesztő. Más választásom nem lévén – a tömegközlekedés indulására még legalább félórát kellett volna várnom – megkocogtattam a szétesni készülő jármű ablakát, majd miután az öreg biccentett egyet, beültem. Az öreg taxis értett vala-

melyest németül – talán az egyik nagyszülője szász lehetett –, így többé-kevésbé megértettem román-német keveréknyelven előadott monológját, amiről nem tudtam eldönteni, hogy nekem szól, vagy csak azért beszél, hogy ne aludjon el, amíg oda nem érünk a szállodáig. Amikor végre megláttam a Hotel Coroana kivilágított épületét, nagyon megkönnyebbültem. Valószínűleg a megszokottnál nagyobb borraivalót nyomhattam alkalmi sofőröm kezébe, mert az igencsak kikerekedett szemekkel számolta át az átnyújtott bankjegyeket, majd hangos köszönés és valami meghajlásféle mozdulat után elszáguhdott. A hátsó ülésen heverő borosüveg alapján minden bizonnyal a legközelebbi kocsmá felé.

Nem hiszem, hogy a hotel személyzetéből pontos bejelentkezésem ellenére bárki is számított érkezésemre, ugyanis a portás csak hosszas csengetés után került elő, meglehetősen karikás szemekkel. Néhány aláírás után átnyújtotta szobám kulcsait, majd megkérdezte, hogy kérek-e hordárt. Mivel semmi kedvem sem volt ahhoz, hogy még a hordárt is megvárjam, elhárítottam ajánlatát, majd magam vonszoltam fel súlyos bőröndjeim az emeletre. Halkan becsuktam az ajtót, lerúgtam cipőmet, majd néhány perc rendezkedés után leheveredtem az ágyra, és szinte azon nyomban elnyomott az álom.

Másnap reggel a Coroana büféjében reggeliztem, majd tíz óra után pár perccel már át is nyújtottam kutatási kérelmem a levéltár illetékes osztályvezetőjének. Sorin Ciprianu úr, aki maga is történész és a partiumi románság elismert kutatója, készségesen kalauzolt végig az amúgy a város nagyságához képest meglehetősen szerény méretű levéltár folyosóin. A négyszintes épület, amihez egy alagsori dokumentumraktár és egy ma már csak mindenféle lomok tárolására használt pincerendszer is tartozik, a XVII. században épült és eredetileg a városrod egyik bástyája volt. A levéltár csak 1923-ben, öt évvel a román hatalomátvétel után költözött ide, végleges formáját pedig 1939-ben nyerte el. A kissé elhanyagolt, ütött-kopott és recsegő padlójú épületbe való belépés a századfordulás hangulatot árasztó belváros után felért egy újabb időutazással. A láthatóan hosszú ideje pénzühiánytól szenvedő intézmény nem ígért felhőtlen munkanapokat, de a poros raktárak, a levegőztetők ellenére is enyhén dohos levegő, az itt-ott már hulló vakolat és a salétromos falak sajátos miliót kölcsönöztek a helynek, s az első néhány nap során inkább éreztem magam régésznek, mint egyszerű kutatónak. A szegényes állapotok ellenére az iratok katalogizálásával és rendezettségével nem volt probléma. Kéréseimet általában fél órán belül teljesítették, és semmiféle kavargás nem történt. Minden csomóban csak és kizárólag a jelzett témájú iratanyagokat találtam.

Ebédelni és vacsorázni a főtéren álló Cerbul Carpatin étterembe jártam, és igazán sajnáltam, hogy nem tavasszal vagy nyáron lehetek itt, hogy a teraszon ülve, a barokk stílusú tér szépségeiben gyönyörködve fogyaszthassam el étkezem. Ezért, ha tehettem, az ablaknál foglaltattam asztalt, és míg a pincérre vártam, hosszasan nézegettem a Fekete templomot, a régi városházát, a környező házakat és a hóesésben sétáló embereket.

A napok egyformán teltek. Hét órákor keltem, majd megmosakodtam és felöltöztem. Megreggeliztem a szálloda büféjében, majd kilenc órára, pontosan nyitásra besétáltam a levéltárba. Délben megebédeltem, átlapoztam a Frankfurter Allgemeine Zeitung legfrissebb számát, majd fél kettőtől egészen este hét óráig folytattam a szorgos jegyzetelést. Mivel az évnek ennek a szakaszában korán sötétedik, a kapun kilépve már az éjszaka

fényei fogadtak. Sok dolgom nem lévén esténként, leginkább a belvárosban sétálgattam: nézegettem a kivilágított kirakatokat, forralt bort ittam a főtéren, bámultam a szikrázó hóesésben a város karcsú tornyait, és egyszer még hóembert is építettem egy osztrák családdal. Panasza tehát egyáltalán nem lehetett okom, egy kutató sem kívánhatott volna magának ennél nyugalmasabb kiküldetést. Az eseménytelenség egyhangú üteme azonban tervezett hazautazásom előtt két nappal hirtelen megtört.

Ott-tartózkodásom tizenegyedik napján egy elsőre jelentéktelennek tűnő dolog történt. Az iratok közé került egy dosszié is, mely egy kézzel írt naplót és egy 1918-as keltezésű, magyar nyelvű rendőrségi jelentést tartalmazott. Más esetben valószínűleg egyszerűen félretettem volna a kutatásom tárgyától eltérő dokumentumokat, azonban már tíz napja csak szüntelenül körmöltem, s úgy éreztem, megengedhetek magamnak egy kis szellemi kitért. Kíváncsian vettem hát kezembe a kis könyvecskét és kihajtogattam a tintaceruzával írt dokumentumokat.

Magyar tudásom nem volt elegendő ahhoz, hogy minden szavát megértem a jelentésnek, és a szöveg is sok helyen elmosódott volt. Annyit azért ki tudtam silabizálni belőle, hogy a várostól délkeletre fekvő Messenbach-kastély 1918. június 6-án leégett. A tűzben életét vesztette a teljes cselédség, valamint a család utolsó tagja, Anna Veronika von Messenbach is. A hatóságok szerint nyoma sem volt gyújtogatásnak, és a nyomozást eredmény nélkül zárták le. Az iratokat félretéve kíváncsian belelapoztam a naplóba azt remélve, hogy bepillantatok a város arisztokráciájának titkos életébe. Gyorsan átfutottam első oldalait, hogy némi képet kaphjak tartalmáról, de csalódást keltő módon semmilyen közéleti megjegyzést nem találtam benne. Ez azonban nem szegte kedvem, már csak azért sem, mert a napló, terjedelme miatt, még bőven tartogatható izgalmas részleteket. Úgy döntöttem, nem rabolom tovább magamtól az értékes munkaórákat, és később folytatom olvasását. A rendőrségi jelentést lemásoltattam, azzal a szándékkal, hogy később majd teljes egészében lefordítatom. Ami a naplót illeti, félretettem a többi irat mellé, mintha egyszerűen csak közéjük tartozott volna, ugyanis nem kellett attól tartanom, hogy esetleg valamelyik munkatárs visszaviszi a helyére. Mint kolléga teljesen szabadon, mindenféle ellenőrzés nélkül dolgozhattam. Folytattam hát a latin és német szövegek most már még unalmasabbnak ható jegyzetelését, de a gondolataim máshol jártak. Csak akkor vettem észre az idő múlását, amikor Ciprianu úr barátságosan megkocogtatta vállamat, és mosolyogva az órájára mutatott, miközben valami olyasmit dünyögött, hogy poratkává változom, ha még egy perccel tovább görnyedek a papirosok fölél.

Sietősen befejeztem hát a munkát, összehajtogattam az asztalon heverő iratokat, jegyzetfüzeteimet pedig behánytam aktatáskámba. Azonban amint felálltam, a gyomrom nagyot kordult. Annyira belefeledkeztem a munkába, hogy észre sem vettem, hogy megéheztem. Felvettem a kabátom, majd az épületből kilépve átmeneti törzshelyem, a Carpatin étterem irányába indultam. A hóesés elállt, az égen pedig már nyoma sem volt a sötét hófelhőknek, ami szokatlanul hatott ahhoz képest, hogy érkezésem óta szinte folyamatosan havazott. Ettől eltekintve ez az este is ugyan olyannak ígérkezett, mint a többi. Kivételesen nem néztem bele az asztalomra lerakott újságokba, amelyeket most is odakészített nekem a pincér, hanem rögtön hazaindultam. A szállodába visszafelé menet rosszul fogott el, és áldottam az eget, hogy még időben felértem a szobámba, ugyanis fél perccel azután, hogy beléptem az ajtón, már hanytam is. Hosszasan szidtam magamban a szakácsot, és megfogadtam, hogy a hátralévő napokban máshol fogom éhségem csillapítani. Miután a romlott étel távozott belőlem, betántorogtam a hálószobába, és beletűrtam táskámba. Egy rossz mozdulattal sikerült levernem, és teljes tartalma a földre szóródott. Csak miután fölkapcsoltam a vilányt, vettem észre, hogy olyasmi hever a füzetek közt a szőnyegen, ami bizonyosan nem az enyém. A napló volt az.

Első gondolatom az volt, hogy azonnal visszaviszem a könyvecskét a levéltárba. Rendkívül szégyelltem magam, hogy ilyen mértékű figyelmetlenséget követtem el. Szándékomtól azonban el kellett állnom, ugyanis az éjjeliőrön kívül már senkit sem találtam volna az épületben, és bizonyára Ciprianu úr sem örülne, ha hozzá nem értőkre bízám a levéltár tulajdonát. Úgy döntöttem hát, hogy megvárom a másnap reggelt, majd szokásos munkámat megkezdve, mindenféle felhajtás nélkül, egyszerűen visszateszem a naplót a dobozba, amiben a segéd felhozta a raktárból. Nem akartam, hogy folt essen a becsületemen, és megrendüljön a belém vagy az alma materembe vetett bizalom. Némileg lecsilapodva és az iménti rosszullettől kissé fáradtan dőltem le ágyamra, de akármennyire is szerettem volna minél hamarabb elaludni, hosszú percek után sem jött álom a szememre. Felkapcsoltam az éjjeliszekrényen álló kis olvasólámpát, és ha már így hozta a véletlen, felnyitottam a naplót az első bejegyzésnél.

Messenbach kisasszony 1895 őszén, tizennégy évesen kezdte el papírra vetni a gondolatait, tehát amikor elhunyt, közel harminchétféves volt. Az első bejegyzésekben nem volt semmi érdekes. Csak és kizárólag olyan dolgokról írt, amik egy fiatal lányt érdekelhetnek: új ruhák, bálók, tanulás, a pubertás okozta testi változásokra való finom utalások és hasonlók. Bevallom, ezek a részletek nem voltak számomra érdekesek, és egy kicsit kellemetlenül is éreztem magam, hogy egy fiatal lány intim gondolatai közt turkálók.

Az 1898. március 18-ai bejegyzéstől kezdve azonban a napló romantikus fordulatot vett. Ebben hosszasan értekezett egy megnyerő külsejű, lebilincselő személyiségű fiatal kadétról, aki apja gyermekkori barátjának legidősebb fia volt. A Wilhelm nevű ifjú egy hetet töltött a Messenbach családnál. Ez idő alatt vadászat vadászatot követett, majd fényűző bállal koronázták meg a vendég tartózkodását. Messenbach kisasszony számára a bál csúcspontja a Wilhelmmel való tánc volt, amiről a legnagyobb elragadtatással számolt be naplójában. Wilhelm az osztrák-magyar flottánál szolgált, így számos egzotikus helyre eljutott. Járt a Távol-Keleten is: India, Kína, Japán, Thaiföld, számos helyen megfordult. Édesapja szintén tengerész volt, első tisztként szolgált egy cirkálón. A további bejegyzések alapján a találkozás után a két fiatal közt szerelem szövődött. 1899 tavaszán már az eljegyzést tervezték, de Wilhelm Mayer tengerészkadétot a következő év elején elszólította a kötelesség. 1900 nyarán behajózott az SMS Aspern cirkálóra, ami Kínába indult, hogy egy flottakülönítmény részeként részt vegyen a bokszerlázadás leverésében. Erről az útról azonban soha nem tért vissza. 1901 februárjában távirat érkezett a családhoz, amelyben Wilhelm apja tudatta, hogy fia Peking ostroma során súlyosan megsebesült, majd néhány nappal később elhunyt. Az óriási távollét miatt a holttest hazahozatalára esély sem volt, így Wilhelmet helyben, a pekingi osztrák-magyar követség kertjében temették el.

Az édesapja 1902 márciusában tért haza, majd Brassóba utazott, hogy személyesen is beszámolhasson fia halálának körülményeiről. Ajándékot is hozott magával. Wilhelm szerette volna meglepni kedvesét, ezért Hongkong városában egy porcelánbabát vásárolt egy öreg kereskedőtől, aki viszonylag jól beszélt angolul, hiszen a város már évtizedek óta brit kézen volt. A kínai csak hosszas rábeszélés után volt hajlandó megválni a babától, hiszen igazi mestermunka volt. Azt állította, hogy késő Ming-korabeli, vagyis több mint kétszáz éves. Wilhelm ezt nem nagyon akarta elhinni, mivel makulátlan állapota szerinte nem igazolta az állítást. A baba szépsége és részletgazdag kidolgozottsága azonban a leírás alapján valóban lenyűgöző lehetett. Tökéletes ajándék lett volna, de a vőlegény halála miatt egy tragikus szerelem néma mementójává vált. Messenbach kisasszony belebetegedett a bánatba, és megesküdött, hogy sohasem fog férjhez menni. Mivel kedvesével még csak jegyben jártak, nem számított özvegynek, ennek ellenére élete végéig kizárólag feketében járt.

Ahogy egyre mélyebbre ástam magam a naplóból áradó szomorúságba és magányba, bejegyzéseinek depresszív sorai egyre nyomasztóbban hatottak rám. Veronika kisasszony még csak tizenhat éves volt, de ha sem életkorát, sem a bejegyzések megelőző eseményeket nem ismertem volna, sorai alapján azt gondoltam volna, hogy egy tragikus sorsú, sokat szenvedett asszony naplóját olvasom. A kislányos nyelvezet eltűnt. Hogy fájdalmát enyhítse, Messenbach kisasszony a kastély egyik szobáját kedves emlékének szentelve rendezte be. Wilhelm édesapját mélyen megérintette a gyászoló leány szenvedése, és hajlandó volt lemondani fia személyes tárgyainak egy részéről. Még véráztatta egyenruháját is neki adta, ami a szobaajtóval szembeni vitrines szekrénybe került. Így bárki, aki benyitott, azonnal szembesülhetett a család egyetlen gyermekét megnyomorító tragédiával. Csak egyvalami került az ifjú hölgy szobájába: a porcelánbaba...

Hirtelen halk füttyülést hallottam, arcom pedig hideg csapta meg. Félretettem a naplót, és felkeltem, hogy megnézzem a fűtést. Az ablak alatt álló radiátor szabályozóját a maximumra tekertem, majd elhúztam a függönyt, hogy az ablakot is ellenőrizzem. Ahogy rántottam egyet a kilincsen, a halk füttyülés megszűnt. Csak ezután néztem ki az utcára. Odakint ismét hóvihar tombolt.

Kimentem a teakonyhába, hogy főzök egy rumos teát, és kicsit felmelegítsem magam. Az émelegés szerencsére már elmúlt. Felraktam a kancsót a tűzre, és amíg vártam, hogy felforrjon a víz, elrágcsáltam néhány szem kekszet. Kinyitottam a tűzhely fölötti szekrényt, de csak két kis dobozt találtam benne. Az egyikben klasszikus orosz tea volt, a másikban pedig valamilyen kínai, amiről semmit sem tudtam megállapítani, mivel a dobozán csak kandzsik voltak. Így maradtam az orosznál. A szokásosnál is több rumot öntöttem a bögrébe, majd a gőzölgő csészével kezemen visszamentem a szobába. Épp a forró italt fújogattam, amikor az óram ciripelte egyet. A mutatók éjfél mutattak, én azonban továbbra sem éreztem szemernyi álomságot sem. Ugyan kicsit még gyenge voltam az esti rosszullétől, de más bajom nem volt, így visszafeküdtem az ágyba, és újra kezembe vettem a naplót.

A további bejegyzések a gyász keserű és gyötrelmes sorai voltak. Itt-ott a tinta is elmosódott, mintha egy könnycsepp áztatta volna szét a papíron. Idővel a hangnem is változott, a mély fájdalom letargiába és depresszióba csapott át. Bevallom, ezen a ponton már nem tudtam egyszerű tudósként olvasni a naplót, fokozatosan a hatása alá kerültem. Messenbach kisasszony nagyon plasztikusan írta le fájdalmát, s csak egy érzéketlen ember lett volna képes rezzenéstelen arccal olvasni sorait.

Az 1905-ös évben újabb tragikus fordulat következett be. Veronika édesapja lovaglás közben balesetet szenvedett és elhunyt. Két hónapra rá édesanyját is elveszítette. A halál oka szélütés volt. Jegyesének halála és szüleinek idő előtti távozása az élők sorából olyan súlyos csapások voltak, amit törekeny elméje már nem volt képes feldolgozni. A további bejegyzések alapján biztosan állíthatom, hogy Messenbach kisasszony megőrült. Az elmebajnak azonban olyan speciális fajtája sújtotta, amivel talán a legtapasztaltabb orvosok is csak ritkán találkozhatnak. Nem is lehetett másról szó, mert minden, a józanésszel ellentétesnek tűnő kijelentést rendkívül skeptikusan kezeltem. Messenbach kisasszony ugyanis azt állította, hogy nem öregszik. Természetesen ezt így, szó szerint soha nem írta le, de mivel rendkívül hiú volt, gyakran értekezett a külsejéről vagy a szépsége iránt megnyilvánuló csodálatról. Naplójának második felében, túl a harmincon, gyakran írt arról, hogy bőre még mindig ugyan olyan finom és hamvas, mint kislánykorában, és vonásai semmit sem változtak az évek során. Messenbach kisasszony valószínűleg jól sminkelt, és bizonyára elhitte azt az önhazugságot, hogy még mindig ugyanaz az arc néz vissza rá a tükörből, ami közel két évtizeddel korábban. Sminkelés után ez talán mások számára is hihető lehetett. Ennél súlyosabb pszichózisnak tűnt, hogy egy idő után elkezdte a porcelánbabát úgy kezelni, mint egy kisgyermeket.

Bomló elméje számára talán vigaszt jelenthetett, hogy helyettesítheti vele a kedvese halála miatt már meg nem születhető, de vágyott gyermeket, és így kiélheti anyai ösztöneit is.

A napló utolsó harmadán már nem volt könnyű átrágnom magam. Egyrészt az íráskép fokozatosan romlott, néhol már egész mondatok voltak olvashatatlanok. Másrészt ahhoz, hogy valós képet kapjak, sokszor a sorok között kellett olvasnom. Elejtett megjegyzésekből és apró utalásokból, mint egy kirakóst kellett összeraknom Veronika kisasszony meggyötört lelkének térképét. Így többé-kevésbé képet kaphattam arról is, hogy a cselédség vagy ritka vendégei milyenek látták őt. Állapota nem maradt titokban környezetétől, és egyre nehezebben viselték fura szokásait és cseppet sem átlagos viselkedését. Az évek során több szolgálója is felmondott. Volt, aki egyszerűen csak félt tőle, de volt olyan is, aki úgy vélte, a kastély elátkozott hely, és rá is csak bajt fog hozni. Egy alkalommal még boszorkánysággal is megvádolták, de ezt még a környék egyszerű és babonára hajlamos lakói sem hitték el. Benyomásom szerint a legtöbb emberben csak szánalmat keltett a pártában maradt és örökké gyászoló, idejekorán megárvult leány.

1913 őszén halványan feltűnt a remény, hogy nyomorúságos állapota véget ér, és lelke végre enyhülésre lel. Ekkor ugyanis hazatért katonai szolgálatából a birtok intendásának Károly nevű fia, aki hasonlított a kisasszony néhai jegyesére, és közelsége újra örömmel és élni akarással töltötte el a ház úrnőjének elgyötört szívét. A kapcsolatnak azonban minden társadalmi konvenció útját állta, és 1914 nyarán véget is ért, mivel Károlyt a világháború kitörése miatt ismét besorozták. Az újra magányossá váló hölgy ekkor hosszú időre elnémult, majd 1916 végén kezdte ismét papírra hányni sokat szenvedett lelkének keserű iszapját. Bevallom, itt is átlapoztam néhány oldalt. Részben, mert lassan erőt vett rajtam az álomság, részben, mert ugyanazokat a gyötrelmes vallomásokat olvashattam újra, mint a napló korábbi részében. Az elgyötört lélek 1917. december 26-án kapta meg a kegyelemdőfést a sorstól. Ezen a napon távirat érkezett a kastélyba: Magyar Károly hadnagy elesett az olasz fronton. Messenbach kisasszony elméje ezután valószínűleg teljesen elborult. Legalábbis a napló utolsó lapjai erre engedtek következtetni, mivel a szöveg teljesen olvashatatlaná vált. Sőt, az utolsó oldalakon látható kaparásszerű foltok már egyáltalán nem hasonlítottak emberi kéz alkotására. Bevallom, még a pusztá látványuk is borzongással töltött el.

Ismét az óram ciripelése billentett ki zsidbadt állapotomból és rántott vissza a valóságba. A számlapra pillantottam, négy órát mutatott. Megpróbáltam felállni az ágyból, de a kimerültségtől szédülni kezdtem, és csak az éjjeliszekrényben megkapaszkodva tudtam visszanyerni az egyensúlyom. Kibotorkáltam a konyhába, és töltöttem magamnak egy pohár vizet. Nem volt már erőm gondolkodni vagy a naplóval foglalkozni, így inkább lekapcsoltam a villanyt és visszamásztam ágyamba, majd némi forgolódás után elaludtam.

Az ébredés fájdalmasan nehéz volt, és egy nagy adag kávéval próbáltam feledtetni az éjszaka gyötrelmeit. Ciprianu urat azonban nem sikerült megtévesztenem. Biztos voltam benne, hogy feltűnt neki szokatlan állapotom, de rá jellemző módon nem tett semmilyen megjegyzést, és szó nélkül kiadta iratszékényem kulcsát. A munka nagyon nehezen ment. Képtelen voltam odafigyelni arra, amit csinálnom kellett. Dél felé már a kávé is elvesztette a hatását, így jó félórával előbb mentem ebédelni. Forró húslevessel és nagy adag spagettivel próbáltam állapotomon javítani, miközben még mindig az éjszaka folyamán olvasottak kavargtak bennem.

Miután végeztem kiadós ebédemmel, a levéltár helyett a földhivatal irányába fordultam. Kutatói engedélyem és német útlevellem itt is csodákat művelt. Tíz perccel később már a mikrofilmet böngésztem. Egy óra kitartó keresés után sikerült megtalálnom a Messenbach-kastély helyrajzi számát és meghatározni

helyét egy korabeli térképen. Ezután már nem volt más dolgom, mint összevetni a századfordulós térképet azzal, amit a szállodából hoztam el. Mivel a város az elmúlt évtizedekben a többszörösére hízott, a kastély már egyáltalán nem esett tőle messze. Reméltem, hogy találok egy buszjáratot, ami legalább a közelébe elvisz, így megfordítottam a szállodai térképet, hogy a hátoldalán sorakozó menetrendeket tanulmányozhassam. Ismét szerencsém volt. A 6-os jelzésű járat végállomása csak egy szűk kilométerre volt a kastélytól. Az utolsó busz azonban egy órán belül indult, így sietnem kellett. Gyorsan visszatettem a mikrofilmeket, majd az épületből kilépve a főtéri buszpályaudvar irányába indultam el.

Néhány lépés után azonban megtorpantam, és tünődni kezdtem. Mégis, mit akarok én ott? Pusztá kézzel, hétköznapi ruhában készültem átkutatni egy romos kastélyt, ami minden bizonyosan életveszélyes. Még egy zseblámpa se volt nálam, pedig mire oda fogok érni, már biztosan koromsötét lesz. Egyáltalán mit találhatok még ott közel nyolcvan évvel később, amit a rendőrség vagy a fosztogatók még nem találtak meg? Nyugtalanító gondolataim ellenére mégis tovább lépdeltam a pályaudvar felé, miközben a nyakamat tekergettem, hátha találok egy barkácsboltot. Végül a régi állami áruház szocreál épületébe fordultam be, ahol tudtam vásárolni néhány, „a semminél jobb” kategóriájú szerszámot. Így lettem gazdagabb egy túlsúlyos zseblámpával, egy összecsukható kempingásóval és egy méretes kalapáccsal. Ezek után csak reméltem, hogy nem néznek sírrablónak, és amit lehetett, a kabátom alá rejtettem. Az ásót sikerült az ajándékba kapott reklámszatyorba csomagolni.

A busz leghátsó ülésen foglaltam helyet, és egy pillanatra sem gondoltam úti célomra. Csak bámultam ki az ablakon, mint egy átlagos turista, aki érdeklődve pillant mindenre, amit lát, és minél több emlékképet szeretne hazavinni. A busz végül félórás zötykölődés után érkezett meg a végállomásra, és ahogy számítottam, valóban teljesen be is sötétedett. Leszálltam, majd elindultam tovább a régi úton, be a fák közé, az erdőbe. Nem néztem hátra, de sokáig éreztem hátamon a buszvezető pillantását. Reméltem, hogy nem hív rendőrt.

Az erdő szélén az utat egy sorompó zárta le, de mielőtt kikerültem volna, megálltam, hogy hátranézzek. A város fényei csak halványan pislákoltak a sötétben, a fel-feltámadó szél pedig apró, szűrős hópelyhek százait vágta az arcomba. Egy lélek sem volt a közelben. Arcomba húztam sálamat, majd a nyikorgó hóban nekiindultam a sötét erdei útnak. Ötven lépés után az út elkanyarodott, így már fel mertem kapcsolni a lámpám, de fényerejét letekertem, amennyire csak lehetett. Biztos voltam benne, hogy egyedül vagyok, és senkibe se fogok belebotlani, de a lebukás esélyét így is minimalizálni akartam. Semmi kedvem sem volt a rendőrsőn tölteni az éjszakát és kellemetlen kérdésekre válaszolni. Az út újra kanyarodott, de ezúttal az ellenkező irányba, majd enyhén emelkedni is kezdett. Ekkor éreztem először, hogy fázom. Talán a szél támadt fel, vagy csak egyszerűen hidegebb volt itt kinn, de most már biztos voltam benne, hogy rosszul mértem fel, hogy mennyire kellene beöltözöm.

Megszaporáztam hát a lépteimet, hogy egy kicsit felmelegítem magam, kezeimet pedig ökölbe szorítva zsebeim mélyére nyomtam. Talán öt-hatszáz métert tehettem meg, amikor a fák ritkulni kezdtek. Az út ugyan még mindig emelkedett egy kicsit, de lassan egy furcsa alakzat kezdett kibontakozni a sötétből. Csak amikor egészen közel értem hozzá, akkor jöttem rá, hogy egy romos díszkútban álló szobor előtt állok. Fiatal nőt formázott, bal kezében korszóval, amelynek szája előrebukott, míg másik kezét a magasba emelte. Azt azonban nem tudtam meg, mit akar vele, mert a karja csak könyökéig tartott. Nem akartam sokáig időzni mellette, így újra megszaporáztam lépteimet abba az irányba, amerre a kastélyt sejtettem, vagy legalábbis azt, ami megmaradt belőle.

Húsz lépést sem tehettem meg, amikor a szikrázó hópelyhek kavalkádjából szabályos formák kezdtek el kibontakozni. Óvatosan lépdeltam tovább, és a kastély romjai lassan felfedték magukat. A tetőszerkezetnek már nyoma sem volt, és az emelet feketén tátongó ablakai mögött is ott szikráztak a vadul táncoló hópelyhek. Néhányon még ott lógtak a keret megfeketedett csonkjai, de a bejárati ajtónak már csak a helye volt meg. Talán egyszerűen bezúrták a lángokkal küzdő tűzoltók, remélve, hogy valakit talán élve kihozhatnak odabentről. A látvány egyszerre volt nyomasztó és félelmetes. Lelki szemeim előtt egy pillanatra feltűnt a tűzvész borzasztó árnyképe, és a távolból elfojtott sikolyt véltem hallani. Összereztem, de tudtam, hogy csak az érzékszerveim üznek velem tréfát, így egy határozott lépéssel elindultam a bejárat felé.

A bejárathoz – jobban mondva a helyéhez – néhány lépcsőfok vezetett fel. Lámpámat pedig a sötétben tátongó úr felé fordítottam. A fénycsóva semmit sem talált, ezer és ezer szikrázó csillagra tört szét a sűrűn hulló hópelyheken. Felmentem a lépcsőn, remélve, hogy közelebről már kideríthetem, hogy egyáltalán be tudok-e jutni az épületbe. Látszólag semmi sem állta utamat, így átléptem a küszöböt, de abban a pillanatban rájöttem, hogy megdöbbenés nélkül cselekedtem. Kiáltani akartam, de az ijedségtől egy hang sem jött ki a torkomon. Halk puffanással értem földet, és csak azért nem lett komolyabb bajom, mert a talajt legalább félméteres hó borította. A lámpám szerencsére égve maradt, így könnyen megtaláltam. Egyedül a bal kezem tenyerét horzsoltam fel, és bal lábam vertem oda egy kicsit, de a fájdalom nem volt annyira erős, hogy bármiben is megakadályozzon.

Felkeltem, és körbefordultam kezemben a lámpával. A lyuk, amelyen bezuhantam, túl magasan volt, eszembe se jutott, hogy megpróbáljak kimászni rajta. A helyiségből, ahol álltam, csak egyetlen kijárat volt, így arrafelé indultam el. A következő szobában is vastagon állt a hó, de ennek már három ajtaja volt. Egy, amin bejöttem, egy szemben, és egy balra. Valami azt súgta, a bal oldali ajtó lesz a helyes megfejtés, én azonban mégis egyenesen indultam tovább. Beléptem, de innen már csak lefelé vezetett út. A földön egy csapóajtó rajzolódott ki. Meglepett, mennyire jó állapotban maradt közel nyolcvan évvel a tűzvész után. Nyoma sem volt rajta fessegetésnek vagy bármiféle rongálásnak. Biztos voltam benne, hogy az évtizedek során számtalan fosztogató járt erre, így hihetetlennek tűnt a gondolat, hogy ezt a lejárót egyikük sem találta meg. A válasz a talányra azonban meglehetősen banális volt: az ajtót mindenféle ellenállás nélkül, könnyen fel tudtam nyitni. Vagy soha nem zárták le, vagy egyszerűen levágták róla a lakatot. Nem töprengtem tovább a dolgon, inkább lementem a csapóajtó alatt feltároló lépcsőn, hogy kiderítsem, milyen titkokat rejtget még ez az elátkozott hely.

A járat egy hozzávetőleg három méter széles, boltíves folyosóba torkollott. Itt már tökéletes csend uralkodott, egyáltalán nem lehetett hallani a szél füttyülését. Szétnéztem, de néhány rozoga hordón kívül semmit sem találtam. Továbbindultam előre azt remélve, hogy a folyosó végén lesz egy újabb ajtó vagy elágazás. Néhány lépés után azonban belerúgtam valamibe, amitől a frász jött rám, és remegő kézzel pásztáztam fel-alá lámpám fénycsóvajával. Legnagyobb megdöbbenésemre egy szinte teljesen csupaszkoponya volt az, amelynek tulajdonosát is sikerült megtalálnom. A fal mellett feküdt, szürke és foszladozó rongyokba csavarva. Nem tudtam megállapítani, hogy mikor halhatott meg, de biztos voltam benne, hogy nagyon-nagyon régóta heverhetett ott. Talán egy helyi lakos lehetett, aki a háború alatt itt keresett menedéket a bevonuló orosz csapatok elől, és éhen halt, vagy már eleve beteg és sebesülten jött ide, és itt érte utol a végzete. A félelemmel vegyes kíváncsiság tovább hajtott, de megfogadtam, hogy ha semmit sem találok a folyosó végén, nem kutakodok tovább, és visszafordulok. Óvatosan lépdeltam előre, most már a földre világítva, de körülbelül huszonöt lépés után egy fal állta utamat. Mérhetetlen csaldóság vett rajtam erőt, és átkozni kezdtem magam,

amiért annyira ostoba voltam, hogy ide jöttem. Némi bosszankodás után azonban feltűnt, hogy valami nem stimmel a falal, ami utamat állta. Sokkal világosabb téglából volt kirakva, mint a folyosó többi része.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve elővettem kalapácsom, és teljes erővel belevettem a falba. A hangja alapján üreg lehetett mögöttem, a téglából azonban csak kisebb darabok törtek le. Újra lesújtottam, mire a fugán vastag repedés jelent meg. Ezen felbátorodtam, és tovább csépeltem a falat, mire az néhány ütés után gyerekfej nagyságú darabon beszakadt. Egy percre abbahagytam a kalapácsolást, hogy kifújjam magam, majd újra nekiálltam. Innen már sokkal könnyebb dolgom volt, és sikerült akkora lyukat ütnöm, amelyen már be tudtam mászni. Félredobtam a kalapácsot, és tűnődve néztem a feketén tátongó nyílásra. Most már biztos voltam benne, hogy nem hiába jöttem, és az ötlet, ami eddig örült-ségnek tűnt, nem volt ördögtől való. Hirtelen azonban rettegés fogott el, és valami azt súgta, hogy jobban teszem, ha visszafordulok, és nem kutatom tovább ennek a kísérteties helynek a titkait.

A kíváncsiság azonban lassan erőt vett rajtam, és a hidegtől remegve bemásztam a kastély utolsó, még teljesen érintetlen helyiségébe. Óvatosan körbepásztáztam a lámpával, de többször is meg kellett fordulnom, mire megértettem, hogy egy tökéletesen berendezett szalonban állok. A hozzám legközelebb álló szekrény egy könyvespolc volt, rajta egyforma színű, jelöletlen gerincű könyvek sorakoztak. Levettem egy példányt, és találmra felnyitottam. Nyomatott betűk helyett alig-alig kivehető kézírással volt tele. Lapozgatni kezdtem, de minden oldalon ugyanazon kéz értelmezhetetlen kaparása rajzolódott ki. A felismerés villámcsapásként ért. Ez Veronika kisasszony kézirása volt, ráadásul a naplójának utolsó oldalaira hasonlított, amikor elméje már megbomlott, és olvashatatlan sorokat vetett papírra. Egy másik kötet után nyúltam, de abban is hasonló ákombákomok fogadtak. Úgy éreztem, valami láthatatlan erő szorításába kerülök, és nem kapok levegőt. A könyv lassan kicsúszott a kezemből, és a földre esett. A szoba forogni kezdett velem, a falak pedig egyre közelebb kerültek...

Minden akaraterőmet összeszedtem, és egy akkora pofont kevertem le magamnak, amekkorát csak bírtam, majd megráztam a fejem. Élve akartam kikerülni innen, és a saját lábamon. Sem babonák, sem ódon kastélyok elképzelt szellemei nem vehetnek erőt a józan eszemen, bizonygattam magamnak. Hátafordítottam a könyvespolcnak, és tovább kutakodtam. A másik falnál egy vitrines szekrényt pillantottam meg, és közelebb léptem hozzá, hogy belevilágíthassak a lámpával. Egy szakadt, foltos egyenruha lógott benne. „Tehát ide száműzte az emlékeit. Utolsó erejéből meg akart szabadulni a múltjától, és ide temetett mindent... ide, a ház alá...”, mormoltam magamban.

Éhes voltam és fáradt. A fejem zúgott, végtagjaim remegtek a hidegtől, de nem akartam feladni. A kirakós utolsó darabját is meg akartam találni. Balra fordultam, az apró terem még meg nem vizsgálta oldala felé. Egy ébenfekete szekrény állt ott. Kihúztam a legfelső fiókot, és beletúrтам. Fotók és képeslapok voltak benne. Némi keresgélés után megakadt a szemem egy fiatal lány portréján. „Ez lehetett ő”, futott át a gondolat az agyamon. A hátoldalán egy megsárgult pecsét volt: „1916. január 20, Keller Fotó.” Mintha áramütés ért volna, úgy álltam ott. Visszatettem a képeket és becsuktam a fiókot. „Hamisítvány. Egy örült nő hamisítványa.” – mormoltam, majd kihúztam az alsó fiókot is. Egy ébenfekete fadobozon kívül semmi más nem volt benne. Tompa selyemszínűl verte vissza a lámpa fényét, közepén két aranyszínű kínai kandzsi ragyogott. Sejtettem, mi lehet benne, mégis remegő kézzel nyitottam ki.

Selyemruhába öltöztetett, tökéletes szépségű porcelánbaba feküdt benne. Óvatosan kivettem a dobozból, és arcom elé emeltem. Makulátlanul nézett ki, csukott szemei pedig olyan hatást keltenek, mintha csak aludna. Meg akartam érinteni az arcát, de

ahogy felemeltem az ujjaim, a ruhája porladni kezdett. A foltok egyre nagyobbak lettek, és elnyelték az apró selyemhanfu minden egyes részét. Megbabonázva néztem a hihetetlen jelenséget, de még mielőtt visszatehettem volna a babát a dobozba, porcelán testén repedések szárai futottak végig, és egy szempillantás alatt millió apró darabra tört...

Nem bírtam tovább idegekkel. A falhoz pattantam. Miközben kimásztam a lyukon, mögöttem földöntúli hangok keltek. A bútorok úgy recsegték-ropogtak, mintha haláltusájukat vívnák, de én egy pillanatra se néztem vissza. Teljes erőmből rohanni kezdtem, miközben a hátam mögött a morajlás egyre csak erősödött. Kivágtam a csapóajtót, a légáramlat szinte kivetett a nyíláson. A következő szobában most már arra fordultam, amerre korábban a kiutat sejtettem. Átrohantam egy újabb megfeketedett ajtókereten, és a halvány derengésben behavazott lépcsőt pillantottam meg. Felrohantam rajta, majd egy alacsony falmaradványon átmászva kijutottam a kastélyból. Berohantam a fák közé, arra, amerre a kivezető utat sejtettem, és csak reméltem, hogy erőm legalább addig kitart, amíg visszajutok a város határához. A második kanyar után egy pillanatra fellélegeztem. Éreztem, hogy közel a menekvés, azonban egy másodperccel később egy tompa ütést éreztem a hasamon, és nagyot nyekkenve, arccal előre a földre zuhantam. Mint egy zsák krumpli kerültem el, és jeges sötétség borult rám...

Három nappal később tértem magamhoz a helyi kórházban. Az első dolog, amit megláttam, amikor kinyitottam a szemem, Ciprianu úr gondterhelt arca volt. Bocsánatkéren pillantottam rá, mire halvány mosollyal az arcán felsóhajtott. Kérdés nélkül elmondta, hogy miután nem mentem vissza a levéltárba, telefonálgatni kezdett, hogy merre lehetek. Mivel a szállodában nem ért el, és sötétedés után sem tértem vissza, bejelentést tett a rendőrségen. Csak a levéltár zárásakor nézte meg asztalom, és az ott talált dokumentumok alapján merült fel benne a gyanú, hogy a kastélynál kell kerestetnie. Szerencsémre ugyanaz a rendőr vette fel a telefont, aki nem sokkal korábban egy buszsofőr hívását is rögzítette, aki egy furcsán viselkedő alakról tett bejelentést.

Amikor a sorompó mellett megtaláltak a hóban – ugyanis futás közben annak ütközve vágódtam el –, még csak néhány perce heverhettem ott eszméletlenül. Mentőt hívtak, majd kórházba szállítottak. Ciprianu úr másnap visszament a kastély romjaihoz szétnézni, majd felhívta régi barátját, a városi főépítést, hogy megkérje, minél hamarabb gondoskodjon a tanács az életveszélyessé vált rom elbontásáról. Mivel hozzám hasonlóan ő is rendkívül kíváncsi ember, egy kicsit keresgélt, hátha talál még ott valami érdekeset. Minden bátorságát összeszedve sikerült is kimentenie néhány apró relikviát a kastély pincehelyiségéből. Amikor idáig jutott mondanójában, egy kisebb csomagot vett elő a táskájából, és az éjjeliszekrényre helyezte. Nagyon halkan, alig érthetően suttogott. Azt szerette volna, ha valamivel feledtetni tudná a balul sikerült „kirándulásom”, hogy ne csak rossz emlékekkel térjek haza szeretett városából. Hálásan megköszöntem figyelmességét, valamint azt is, hogy megmentette az életem, majd elbúcsúzott tőlem.

Miután távozott, összeszedtem magam, és felültem az ágyam szélére, hogy igyak egy pohár vizet. Egy darabig néztem a zsinnyel átkötött csomagot, majd a kezembe vettem. Óvatosan elkezdtem lefejtetni róla a papírcsomagolást, de amint megpillantottam a benne lapuló doboz fekete sarkát, levert a víz. Felpattantam, és az ágyra dobtam az átkozott holmit. Amilyen gyorsan csak tudtam, magamra kaptam ruháimat, és kifutottam a kórházból. A szállodába érve felszaladtam a szobámba, bőröndömbe hajigáltam a ruháimat, nem is nézve, hogy bármit is ott hagyok-e. A kijáratnál a recepció románul kiabált utánam valamit, de rá se hederítettem. Lélekszakadva rohantam ki a hóesésbe, és leintettem az első taxit. Az állomáshoz hajtottam, miközben odakint keserves hangon füttyült a szél...

Craz

Harmincholdas Pagony

Legutóbb észrevettem, Micimackó mézezi a bort. Láta, hogy látom, de csak megvonta a vállát, és annyit mondott, Macifröccs.

Az is feltűnt, az öreg medve valahogy egyre kopottabb. Igaz – mint mesehős –, ő is örökké él, de a huszonegyedik század kilátástalansága rányomta hangulatára a bélyegét.

A Százholdas Pagony is harmincra fogyott, mert a város terjeszkedésével beépítették az évek során. Bár megmaradt a parkos jellege – angolkert látványból franciára silányulva –, a medve szerint kimondottan irritáló, hogy Malackától nem messze egy benzinkút vagy Bagoly fája mellett egy pláza rondítja az összképet.

A régi hangulat visszaidézésére tett kísérletképpen Micimackó elkerített egy nagyobb susnyás területet. Segítettem neki felállítani köré vagy húsz figyelmeztető táblát – hogy Tilosazá! –, és telepítettünk a kerítés mellé számos bölénycsapdát. Utóbbiba – bölények hiányában – általában csak banyatanakos vénasszonyok potyognak, de ez, valljuk be, sokkal szórakoztatóbb látvány. Jó ötlet volt az az iparikamera-rendszer is. Nem gondoltam, a közeli lakótelepről mennyi tini jár szexelni a bokrok közé. Micimackó néha elbújik oda, és morogva ijesztgeti őket.

Minél inkább hull a hó
Annál inkább...

– ...kurva jó! – húzta el a száját Micimackó az ablaknál állva.
– Most megint takaríthatom el a lucskot a kuckóm elől, mert valamelyik antisportos vénasszony dob egy hátast, aztán bepe-rel. Mondjuk, ha kitöri a nyakát, akkor csak csendben elásom hátra, az ecetfa alá.

Hull a hó és hózik
Micimackó iszik
Hull a hó és hózik
Szebb időkben bízik

– Nem vagy álmos? – kérdeztem Micimackót szerda este. Ő szokás szerint rímekben felelt.

Szárnyára lehajtja fejét
Alszik a sárkány, a darázs
Elcsendesül, nem hallik beszéd
Se hebegés, se hadarás.

Alszik a villamos és a nyuszik
Az orgyilkos szemében a parázs
Ma a tűzgolyók és a lufik
Se durrannak, ne parázz!

Illusztráció: Kristálysólyom

Most már az a véleményem

Tele van a véredényem...

– ...ezzel a jó kis Sárgamuskotállyal – mosolyodott el, majd újratöltötte a poharamat. – Le vagy maradva, mint Nysuzi üzletfelei a húsvéti tolongásban – kuncogott, és egy Egs! felkiáltással fenéig üritette poharát. Mit tehettem, csatlakoztam.

Bőven maradt még a rajzfilmes jogdíjakból, tavaly mondta is nekem, hogy először át akarták vágni a palánkon, de nem hagyta magát, csak úgy írta alá a szerződést, hogy az ajándék-, használati-, és felszerelési tárgyak formájában előállított és forgalomba hozott kereskedelmi hasznosításból befolyt összeg után neki is jár négy százalék. Így félévente mindig utalnak egy nagyobb összeget a bankszámlájára – abból bőven telik borra. Időközönként elugrunk egyik kedvenc pincészetébe, és feltöltjük az almáriumot sok-sok palackkal. Egyszer – ha már almárium – hoztunk egy láda almabort is, de abból még mindig van a sarokban – kissé savanykás, mint a hangulatunk máma.

Egyszer egy átitalozott hétvégén Micimackó egy teljes verset szerzett. Bár énekelni mostanában már nincs kedve, helyette saját buci kútfejből farag fűzfárimeket. Néha rémeket – mint egy esős vasárnap, amikor közben beszloplált három palack almabort. Bár ez a nevezetes vers nem is annyira vészes:

Süsü, a sárkány és a Dzsuang Dszi-mátrix

Egyik reggel Süsü, a sárkány
a nadrágzsebében matatott,
majd kihúzta kezét, széttárta,
s valami furcsát mutatott:

– Álmomban biza', ez voltam –
dugta orrom alá tenyerét.
Én csak bámultam a sok zsebpizskot, fonnyadt vackort,
és a tegnapi vacsora megszikkadt kenyerét,

meg volt ott egy döglött lepke.
– Igen, lepke voltam, vígán táncoltam a napon,
bár nem így néztem ki, szétkenődve,
hanem szép voltam nagyon.

És most nem tudom – folytatta eltűnődve –,
nem tudom, melyik lehetem,
s hogy tulajdonképpen van-e olyan,
hogy magamat zsebre tehetem...

– De süsü vagy, Süsü, ki lennél?
Te vagy, Jó Süsü, te hát!
Kérlek, ne gondolkozz faszágokon,
inkább idd meg ezt a gyógyteát!

S egy kicsikét megnyugodtam, de
valami mégis megborzongatott,
régóta sejtettem, hogy a sárkány fejében
egyszerre több személyiség lak' ott.

És már úgy hiszem, hogy nincs igazság,
már az lett, amitől félttem én:
hogy amit látunk, csak csalfa vakság,
és ez is csak egy költemény.

Bár inkább a négysorosokat részesíti előnyben. Gondolom, azon nem kell annyit gondolkodnia.

Nem is olyan nagy talány

Ha nem iszod meg piád

Mely örök kéz szabta rád

Isteni szimmetriád

– Na, igyunk a tigrisekre! – kacsintott rám a medve.

Egy céges bulin – az egyik új film premiere után – összejött Meggel a Family Guyből, egy alkalom erejéig, a női mosdóban.

– Tudod, írtam egy könyvet A tizenkilenc éves lányok hiányérzete egy vámpíros sorozat befejezett évadja után a következő őszi epizódig címmel. Brian azt mondta rá, olyan lett, mint egy hosszú magazin.

– Autósport magazin? – kérdezte Micimackó, mert akkori-ban be akart fektetni egy ralikrossz csapatba és/vagy építeni egy pályát a Harmincholdas Pagonyban a benzinkút és a pláza helyére, de ez végül nem jött össze neki, ellenben Meggel. – Mint az internet, csak fából? – kacsintott a lányra, aki vette a lapot.

Utána döntötte el Micimackó, hogy neki is írnia kell egy könyvet. Meg ültetni egy diófát a benzinkút helyére. A női mosdót esetleg nem bontatja el, de rak bele egy kényelmes ágyat, akkor majd nem húzódik meg a dereka.

Micimackó gyakori borozgatásai során sokszor kerül filozofikus állapotba. A kezébe akadó papírfecnikre ilyenkor – ha már aznap ráfaragott a rímfaragásra – a gondolatait jegyzi. Az utókor és saját maga számára, mert másnapra úgyszólván elfelejtené. Egy ideje visszatérő téma a bor és a nők.

Medvének szerint a Chardonnay olyan, mint egy vámpír énekesnő, aki az anyósülésen szex közben a mezítlábját a szélvédőre nyomja, miközben ritmikusan mocoorgva egy fülbemászó dallamot dúdolgat, ja és hajlamos kiszívni a nyakadat.

A késői szüretelésű Tokaji Sárgamuskotály egy olyan édes lány, aki mindig elcsábít, újra és újra, akkor is, ha nem akarod, mert emlékszel, mi lett a múltkor is, hiszen sosem enged annyira közel magához, csak fájdtja a medveszívet, amikor máskor mással látod. Szóval, már majdnem jégbor.

Ellenben egy könnyed Cserszegi fűszeres egy olyan huszonkét éves hölgyemény, akinek a színjátszás csak egy kaland, s bár gyorsan ledobja pólóját és beleéli magát a női főszerepbe, de nem lehet rá építeni, mert a Gyere velem a málnásba pilotja – max. az első évad – után már lelép, mert azt mondja, valami újat keres, így mialatt te egy év alatt kettőt öregszel miatta, ő csak fiatalodik, és a tőled kapott pólót dobja le egy újabb főszerepért a tőled kapott bugyi mellé. Persze nem neked.

Szerintem a félédes Otelló egy olyan félvér feketepárducicus, aki bár az EU-ban illegális, de tud egynémely dolgot, ami kortyolgatás – nem harapdálás – közben felidézi bennem ifjú kandúrkorom szép emlékeit.

Tegnap kimentünk megnézni az elkerített rész északi sarkán a szűz havat, de két menyét összetapicskolta. Micimackóból erre kitört a vadállat. Üvöltött és üvöltött, én is ugráltam morogva egy kicsit, de valahogy elillant a hangulat, és csak a medve bömbölt a lakótelep felett lemenő napra. Itthon azért felrakott a facebookra egy fotót a panelházak feletti naplemenésről, vöröslő felhőkről. Ezekre is egyre kevesebb lájkot kap, ami mélabússá teszi. Mondjuk, a képen nem látszik a két megkötözött menyét.

– Nyugi, Micimackó, ennél már nem lesz szarabb – mondom elgondolkozva rajta, hogy dehogynem.

– Tigris, te egy optimista állat vagy – válaszol a medve, majd bont egy bort.

Ann Heart

50 szavas történetek

Üzenet

Az ablakpárkányon apró kopogások hallatszottak. Tom kinézett az ablakon, és csalódottan tapasztalta, hogy esik. Kirándulást terveztek barátaival. Már alig várta, hogy eljöjjön ez a nap, hiszen Emma is jött volna. Pedig eltervezte, hogy ma végre elmondja neki, szereti. Mérgében bevágta magát a székbe, majd belépett Facebook fiókjába. Üzenete jött. Emma írt.

Tavaszi szellő

Lágy tavaszi szellő simogatta Sarah arcát. Kertjében tevékenykedett. Palántákat ültetett. Minden évben saját maga termeszt a növényeket, melyek életerős növényé fejlődnek, hogy aztán

vitamindús terméseikkel megajándékozzák gondozójukat. Imádta ezt az évszakot. Ilyenkor még nem marnak úgy a nap sugarai – gondolta. Új tervek érlelődnek meg az emberben, melyek megvalósítása mindig öröm.

Remény

– No, aztán ma fogj’ valamit! – mondta az öreg a horogra fűzött gilisztának, és egy nagy lendülettel beküldte a tó közepére. Mindig reménykedett, hogy egy szép ponty akad majd a horgára. Már délutánra járt az idő. Több kis halat fogott, de az álomhal ma sem akart rákapni csalijára.

– Majd talá’ hunap!

Szombatfalvi László

Vallomás

Csizmája nedves volt, kalapját levette, és ősz haját hátra simította homlokából. A kapuból nézte az embereket, amint a tehenét felvezetik a pallón a teherautóra. Két kutyája leste, mi történik – a lába mellől figyeltek az útra, beleszimatoltak a levegőbe, majd szaladtak egy kört az udvaron, s kezdtek előlről a ceremóniát.

Elköszöntek az emberek, az öregember becsukta a kaput, kutyáit hátrazavarta. Az udvar X-lábú asztalához baktatott, közben egy pillantást vetve az üres istálló kitért ajtajára. Komótosan rakosgatta a tálca közepére a poharakat és a pálinkás üveget, amiből az embereket kínálta. Alakjára fényfoltokat rajzolt a szőlőlugason áttörő napsugár.

Megfordult, fölment a tornáca, letette a tálcat, leült a padra, és felkönyökölt az asztalra. Hosszasan nézte az utat, szemében nyugalom ült, tekintete fegyelmezett volt.

Egy kis idő múlva Tőkés Pista állt meg a kerítés tövében, és bekiáltott az öregembernek.

- Szervusz, Karcsi bácsi! Elvitték?
- El. Gyere be!

Tőkés Pista belépett az udvarra, simított egyet a lábához rohánzó kutyák fején meg hátán, aztán fölment a tornáca, és a pálinka csábításától megcsillanó szemmel leült az öregember mellé.

- A tehenedre gondolsz? Sajnálod?
- Nem a tehenre gondolok. Édes bátyámra gondolok. Zoltánra... Te nem ismerted.
- Melyik volt az? Mind ismertelek benneteket.
- Zoltán negyvennégyben halt meg... Fiatalon, nem ismerted.
- Akkor nem. De nem beszéltél róla soha!
- Nem. Kilencen voltunk testvérek. Még gyerek voltam, amikor Zoltánt már besorolták a magyar honvédségbe. Itt vonultak vissza negyvenévesen.

– Én akkor születtem.

– Jöttek az oroszok, a falu népe elmenekült. A katonák estére az elnéptelenedett faluban vertek táborot.

– Apám is honvéd volt akkor.

– Zoltán a bajtársainak elmondta, hogy ez az ő szülőfaluja, és menyasszonya is van neki... Eljött az üres házba egy fényképet... Kitudódott, hogy elhagyta a táborot, és a visszavonulás nyomása alatt a tiszt indulatában szökevénynek nyilvánította. Azt mondta, a szigorra példát kell mutatni... Hajnalban állította sortűz elé a bátyámat.

– Ne mondd! Rettenetes... Nagy gazemberség a háború!

– Sokáig nem tudtam az igazságot. Csak ötvenhatban fakadt ki anyámból mindez. Akkor mondta el, amikor újra embereket állítottak a puskacsövek elé. Felforrított bennem a vér, Zoltán a legkedvesebb bátyám volt.

– Sajnos ez ellen nem sokat tehetünk.

– Én tettem.

– Ne mondd! Mit?

– Felkutattam a tiszt kilétét, és hogy hol él. Aztán elcsaltam egy sötét helyre, és elvágтам a torkát. Hatvanháromban történt.

Kis ideig csönd állt a két férfi közé, csak a kutyák szaladgáltak le s fel a tornác lépcsőin. Tőkés Pista szólalt meg először.

– Nehéz volt?

– Nem volt nehéz... Egészségünkre!

– Egészségünkre! Megyek is, vár az asszony, kenyérért indultam.

– Nekem holnap a városba kell menni. Névsorolvasást tartok.

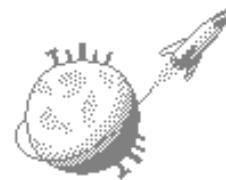
Negyvenéves osztálytalálkozó lesz.

– Hát akkor... Minden jót!

– Minden jót, Pista! Az ég áldjon téged!

Nibela

Ügyelet

Az informatikán hajnali fél kettőkor landoló orvosi vényre nagyjából úgy néztünk, mint dísznövénykertész a villanyszereelési munkalapra: mit keres ez itt? Miért nálunk és miért így? Papír alapon egy digitális korban, kész szentségtörés, hát még ami a vényen állt.

Csoportvezetőnk egyetlen gyanakvó pillantást vetett a ropogós, nyomtatástól meleg lapra és a fejlécben szereplő, H+-szal induló poszthumán TAJ-számra. Undorral ellökte mondván, csinálja, akinek három anyja van. Ez nála afféle szófordulat, semmi személyes vagy sértő, a feladat mégis nálam, a három anyás technikusknál kötött ki.

A költséges anyák napi készülődést és a problémás fogantatást (az első adta a petét, a második a mitokondriumát, a harmadik a méhét) leszámítva jó dolog, ha valakinek három anyja van; három sokat látott ember, három különféle tapasztalás, három oldalról érkező szeretet és támogatás. Arra azonban se az anyáimtól kapott biztos, óvó háttér, sem a sokéves informatikai munka sem készíthetett fel, mihez kezdjek egy céges felhőbe felöltött ember pszichoterápiájával.

Cinkest – ezt a nevet mi ragasztottuk rá, neki is tetszett – ismertük, mint a rossz pénzt. Hatodik éve várta, kiutaljanak neki egy jóféle, helyváltoztatásra és érzelmek kifejezésére is alkalmas testpótló modellt. Ennek híján szegény jelenleg nem számított többnek egy elnémított szerverszekrényénél. A némitást magának köszönhette: minek hallgattatott velünk végtelenített Saska-barét? Mintha mi tehetnénk arról, egy atomdrága depón rohad és unatkozik.

Amit lehetett, megtettünk: mailben bármikor elérhette a terapeutáját, hozzáférhetett a tárolását biztosító szolgáltató partnerei által biztosított sorozatokhoz, filmekhez, e-könyvekhez, játékokhoz, ráadásul cseveghetett a többi depón rostokoló sorstársával. Öneki ez se volt elég, netezni vágyott. Ígért keményvalutától kezdve kriptovaluáig sok mindent, a kedvéért senki se kockáztatta, hogy zárt hálózatról tágas netezőkre eressze. Múlt évben is volt egy ilyen szökéssel járó

állománysérüléssel végződő botrány, fene se kívánta, hogy lecsukják.

Olyan régen jártam Cinkes szekrényénél, gondoltam, hagyom a távoli elérést, és lemegyek hozzá személyesen. Ezt neki is megírtam, általában örült, ha valamelyikünk odadugta az orrát, a személyesség nagy érték, most egy emoji-t se küldött.

Menet közben azon törtem a fejemet, mi lehet vele. A vényen szereplő és hamarjában kikeresett BNO-kód szerint kevert szorongásos és depressziós zavart állapítottak meg nála. Magas ez nekem, hogyan lehet egy digitalizált ember lelki beteg.

Ha depressziós – a helyében én az lennék –, nem adhatok neki egy pohár vizet meg egy tablettányi kedélyjavítót. A MentálÓrt Cinkes jól ismeri, cégünk ajándéka. Azon keresztül érte el a terapeutáját és jutott a vényhez is. Elmescriptet nem írhatok, ahhoz elégtelen a jogosultságom és rahedli dokumentációval, protokollbetartással jár. Az e-Xanax még béta fázisban tart, talán fellepíthetnék egy VIDOR-bővítményt, esetleg kereshetnék és ráküldhetnék egy JóPassz frissítést, viszont azzal súrolnám az etikusság határait...

Sóhajtásomat visszaverte a folyosó, és mielőtt a szerverteremhez értem, szórakozottan a vény javaslat szekciójára esett a pillantásom. Jrndts.exe, olvastam és majdnem felbotlottam a saját lábamban.

Ezért passzolta le a csoportvezető a melót. Ezer meg egy kifogást támasztottam, mekkora rizikót rejt egy ilyen lépés. Erősen kételkedtem benne, hogy odafentieknek halvány segédfogalmuk is lenne arról, mit művelnek. Ez szabálytalan, annak kell lennie.

Nyeltem párat, „ti tudjátok”, mormogtam az orrom alatt, és nehéz szívvel, mintha valaki amputációjára indulnék, megkerestem a teremben Cinkest. Kijelzője üres, mint aki alszik, pedig utoljára hat éve álmodott. Talán sejti, mi következik, talán csak bitvisszafojtva várja, megteszem, vagy nem teszem.

Kikapcs-bekapcs, mint a régi szép időkben, hátha segít, csak az a „nesze semmi fogd meg jól” utóíz ne lenne.

Homoergaster

Idézés

1959. március 24., telehold éjszakája

Az épület hideg volt és néma, sötét árny a rosszul megvilágított utca romba dőlt részén. A harcok, legfőképpen a novemberi szovjet ellencsapás mély sebet tépett a város ezen részébe. Először februárban nézett szét a környéken, alkalmas helyet keresve a szertartáshoz. Az elhagyott, romos házat elsőre kiszúrta, és miután meggyőződött róla, hogy a többi lehetséges hely kizárható, még többször visszatért. Bejárta a lakatlan ház minden szegletét, kiterjesztve érzékeit kereste a jeleket. Nem talált semmit, ami felvillanyozta. Minél többször kutatta át, annál jobban tetszett neki a halott, szűz ház. Szűz volt, mivel senki nem halt meg benne, a hely nem kötődött semmilyen erővonalhoz. Érzékelése szerint nem hogy semmilyen rituálét nem

végeztek benne, de mióta csak állt, bigott materialisták laktak benne. Néhány halovány energetikai lenyomat azt mutatta, hogy magukat a mindenkori helyzetnek megfelelni akaró látszat vallásosnak, a változásokkal pedig felvilágosult materialistáknak kiadó tudatlanok laktak, akik semmiben sem hittek, semmiről sem tudtak. Ez a több generációnyi hitetlenség szinte sterilizálta az épületet. Pedig az épület régi volt, olyan korban építettek, amikor a vallásosság elfogadott, sőt elvárt volt.

„Lehet, hogy ez utolsó hely ebben a városban, ahol soha nem történt semmi furcsa” – gondolta.

Bár ezen a helyen még a kallódó macskakövekkel is történt valami... ha más nem, már egyszer hozzá vágta valakihez. A háztömb azért is volt üres, elhagyott, mert több mint két évvel

ezelőtt egy rövid időre a harcok súlypontja lett. Mivel ez peremkerületnek számít, még nem újították fel, vagy dúrták el. Üres mentőként várta a sorsát. Akik benne laktak, elköltöztek, vagy elmenekültek, és ingóságait az itt maradtok vitték el. A ház maga volt a veszített ügy, de nem keserűen, közönyösen. A közben eltelt időszak nem volt veszélytelen, javában tartott az üldözés, hallani lehetett kivégzésekről. Volt olyan, akinek sikerült elmenekülni, s volt, akit elfogtak. Ő a saját szerencséjének volt a kovácsa. Először is a szabadságmámor közepette is került a megcsillanó lencsét, a kamerákat és fényképezőgépeket. Akik ismerték a szerepét, vagy meghaltak, vagy elmenekültek. Akadtak néhányan, akik tudtak arról, mit tett Rákosi alatt, és bár ezek a személyek látták a felkelés idején is, mind azt hitték, hogy a rendszert védte...

Nem a saját akaratukból gondolták így, ő ültette el bennük ezt a meggyőződést. Azóta is ezt szajkózzák, néha már le kellett állítania egyiket-másikat, nehogy túlzásba vigye. Ilyenkor ismét meglötyentette az agyukat egy kicsit, és gonosz kárörömmel figyelte, ahogy egy pillanatra kiesve a bejáratott szerepükből, erőlködve próbálnak az új vágányon haladni. Szinte hallani vélte a recsegő váltót, ahogy új vágányra tereli a tehetetlen tömegként szlalomozó tudatot. Nagy szüksége volt erre a többszörösen igazolt alibire. A felkelés előtt nem sokkal végképp megcsömörlött ettől az ocsmányságtól, és elhatározta, hogy kilép ebből az egészből. Viszont valami óva intette az elhamarkodott döntésektől. Eszébe jutott a nagyanyja intése, aki Rákosit kapásból legyilkosgazemberezte még az elején, a koalíciós időkben. Tudta, miről beszél, átélte a kommut.

Ő, noha sejtette, hogy az öregasszonynak igaza van, akkoriban belépett a kommunista pártba. Nem meggyőződésből. Bár közel sem volt benne olyan erős a „művészet”, mint a családi legendárium szerint az ükanyjában, akire, azt mondták, rettentően hasonlít, azért a kommunistákkal szemben nem voltak illúziói. Elhatározta, hogy az ősei tudását, amit számtalan generáció hordozott, és védelmezett, minden áron tovább viszi. Ehhez úsznia kellett az árral. Mivel Rákosi hatalomra kerülésekor még fiatal, és a családja hosszú generációk óta falusi szegény paraszt volt, a kialakuló szörnyű rendszerben semmilyen akadály sem volt az előmenetelnek. Sőt, maguk a kommunisták gondoskodtak róla, hogy az gyors legyen. Amikor elkezdtek egymást öldösní, alig volt szüksége a mágiára, hogy védje magát. Csupán a megbízhatóság benyomását kellett keltenie, és ez, meg a származása biztosította a sérthetlenségét. Csak arra kellett vigyáznia, ártatlan vér ne tapadjon a kezéhez. A nagyanyja először majdnem kiátkozta, sokat vitatkoztak. Végül a halála előtt nem sokkal nem csupán megbocsátott, de meg is értett mindent, és olyan titkokat árult el neki, amelyeket, mint mondta, magával akart vinni a sírba. A mama csak egyet nem foghatott fel: minek kellett a hatvanadik születésnapoz is segédkeznie?

Mivel látta, hogy már nem húzza sokáig a dédi, így elárulta neki. Már 1947-ben megfigyelte, hogy a kommunista koreográfia az élet teljesét próbálja kisajátítani a hétköznapoktól az ünnepig. Mindent átittattak a propagandával. Ám az erőlködés, hogy mindenbe behelyettesítsék saját magukat, a kommunisták fejére hullott vissza. Sorban születtek a groteszk versek, vezércikkek, és Rákosi hatodik X-ének közeledte megszüle a bolsevik „népművészet” is. Az elharapódzó örületnek már kevés köze volt az élethez. Elnevezte Halálkoreográfiának ezt az életet mímelő rombolást. Mint a titkos boszorkányság egyik leszármazottja, belevetette magát ebbe az ürességbe. Tudta, hogy a fokozás siettetí a véget is. Amikor sikerült bejutnia a szülinap előkészítói közé, elővette az egyik ősi, ritkán használt rontó ígét, amely kollektív örületet okoz. Nagyon meglepődött, hogy milyen csekély volt a hatása. Először azt hitte, valamit nem jól csinált, vagy gyakorlatlan révén, nem tudta megfelelő hatásokkal működtetni a varázslatot. Újra és újra ellenőrizte, de mindent jól csinált. Viszont a kommunistákat nem volt képes lefőzni abban, ahogy a saját amúgy is csekély beágyazottságukat pusztították, élték fel. Erre egyetlen mágiikus procedúra sem képes. A kommunizmus

halálkoreográfiája tökéletesen önpusztító, de magával rántja – nem csak fizikai értelemben – mindazokat, akik közösködnek vele. „Aki korpa közé keveredik, megeszik a disznók!” Az ősi magyar föld idióta urai ezt a mondást tökéletesen beteljesítették magukon. Persze volt némi kockázat is, ha valami balul sült volna el, kezdetét veszi a bűnbak vadászati idény. E helyett csupán a kifordult groteskség újabb mélységeit látta be. Ezzel együtt megszületett az undor, bár a boszorkányok állítólag nem undorodnak semmitől. Azonban a gyilkosok által újratemetett gyilkosok szertartása volt a közmondásos utolsó csepp a pohárban.

Amikor kitört a polgárháború – mert ez bizony az volt, mégpedig kommunisták között –, nem habozott. Fegyvert szerezni viszonylag könnyű volt abban a kavarodásban, és a használatát még könnyebben megtanulta. Fura módon a sok hirtelen, erőszakos halál felerősítette a képességeit. Hamar rájött, hogy ő is egyfajta halálkoreográfiát űzött. A különbség az volt, hogy ő a szellemsíkon elszabaduló erőket lovagolta meg néhány olyan procedúrával, amiket a hagyomány szerint még az első emberek találtak ki a megölt vadak szellemének kiengeszteléséhez. Egyik mészárlás csapdájába sem sétált bele. Az érzékei mindig figyelmeztették. Viszont egy tucatnyi bolsevikot küldött az ártatlan áldozatai után. Némelyik felismerte, és a megmentőjének hitte. Ezek erőszakos halála okozta szellemörvény még erősebb volt, mivel fokozta a csalódás és a döbbenet. Egyik felkelő csoporthoz sem csatlakozott, az ösztönei óvták ettől. Mint ahogy rejtőzött a fényképezők, filmkamerák elöl is. Névtelen szellem maradt, az ősi tudás hordozója, aki elhozza a rémületet és halált a hitetlen gyilkosokra.

Először '58-ban hallott olyan rémtörténetet – egy leszerelt ávos mesélte el neki reszketegen suttogva, egyfolytában riadtan figyelve –, aminek ő volt az antihőse. A történetnek csak az eleje volt igaz, a többi kitaláltak hozzá, főleg azért, mert így a tudatlanok számára is kézzelfoghatóbbá vált. Az ávos a szeretője volt, egyszerű ember, bűntelen közkatona, de „hithű” kommunista. Erővel kellett fegyelmeznie magát, miközben a rémmesét hallgatta, hogy ne röhögjön a mesélő képébe. Az olyan lelkiállapotban mondta el a félig igaz, félig humbug történetet, ahogyan a középkori pórnép hallgathatta a sátánnal cimborálókról szóló meséket. A röhögés helyett megjátszotta a rémült aggódót, akit az „októberi sajnálatos események” pusztá említése is sokkol. Ezután gyűjteni kezdte a saját, titkos legendáriumát. Közben kivégeztek embereket, másokat hosszú börtönbüntetéssel sújtottak. Ő pedig varrta el maga körül a szálakat. Az '56 október-novemberében megszerzett erő nem tűnt el. Amint azt megértette, a régi erőket és hagyományokat megtartva új csatornákat, erővonalakat fedezett fel, vésett be. Csak egyvalami zavarta, a felkelés alatt megtapasztalt öntudat és hit kihunyni látszott. Kesergés helyett elhatározta, hogy segítséghez folyamodik. Olyan valakihez, aki nagyon hitt a Magyar Szabadságban. Nem volt kétséges, hogy ki lesz az. Hosszú előkészítés után a mai éjjelen megszólítja őt, hogy elvezesse ahhoz az ereklyéhez, aminek amúgy a nemzeti pantheonban lenne a helye.

Az ódon lépcsők fokai a hold beeső fényében törött bordáknak, csorba fogaknak, végül felszínes karcolásoknak tűntek egy síkidomon. Nesztelenül suhant át az elhagyott szobákon, folyosókon. A kiválasztott szoba ablakai épek voltak, üres volt, látszottak a falon a bútorok és képek nyomai.

– Ideális helyszín! – állapította meg ismét. A szertartás előkészületeit már napok óta folytatta. Az ősi rítus szerint „felszentelte” a helyet, a semleges, energiamentes területre csatornákat nyitott. Az áramlást nem indította el, csupán a medrét véste ki. Olyan volt ez a hely, akár egy sivatag, amelyet még sosem öntözött víz. Ő fogja megtölteni étellel.

A magával hozott kellékeket sorban kirakta.

A tört saját kezűleg készítette még ötvenhatban. Egy égő szovjet páncélos darabjából, annak tűzénél. A járműben sercegve égtek a bennrekedt emberi testek. Ahogy a lopott benzinnel szította a lángokat, odabenn a felrobbant lőszeretek szaggatta testek zsírja rotyogva sült ki. Amikor folyini kezdett a jármű alján,

sietve felfogta egy Molotov koktél törött üvegdarabjában. A boszorkányoknak a hitetlenek zsírja varázsszesszencia. A tőr a tüzet jelképezte az éles-hegyes alakjával, vörösre festette a marokolatát, miután alaposan kiköszörülte. A tőr a Mars, a háború.

A pálcát is a harcok alatt alkotta. Egy robbanás szakította földémdarabot megfaragott, aztán régi madártollakkal díszítette. Egy halott ellenség tüdejét kiszárította, konzerválta, és bevonta vele a felületét. Végül az egészet egy méretre varrt kék bársonytokba húzta, amelyből csak a sasotlak álltak ki a bot végein. Ez volt a levegő, Hermész, az istenek hírnöke. 57 tavaszán messze a várostól, a virágillattal terhes levegőn szentelte fel.

A serleget is abban az évben készítette. Az előző évben egy romhalmazban találta, rézből volt. Kicsit átalakította, és egy néptelen homokbánya tavában tükröződő hold képében merítette meg, azon az éjjelen, mikor egyúttal megjött a havibaja. A serleg: Aphrodité. A serleg, a víz és a nőiesség, az anyaistenhold. Belemaratta ezek jelét.

A mágikus csillagot is fémből készítette, a ledöntött Sztálin szobor egy kis darabjából. A „népek atyja” nem csupán a hitetlen gonosz fő szimbóluma. A híresztelések szerint a sorvadttal kezze és összenőtt lábujjai miatt nem sorozták be a cári hadseregbe. Ezek sötét erők stigmái, és a halott gonoszt jelképező bálvány egy darabja kiválóan alkalmasnak bizonyult a pentákulum elkészítésére. A körbe illesztett lemezcsíkok, amikor összefutottak a csillag alakba, különös éteri izzásba kezdtek, ami miatt először döbbenet eldobta magától a kész csillagot. A ráolvasott ősi ígék hatására szinte mozdult, és belső, nyugtalanító fénye lett. Egy megpörköltött újságdarabban tartotta, ami természetesen a generalisszimuszat ábrázolta. A pentákulum nagyon erőre sike-

rült, ezért beletette egy Lenin összes művei kötetbe, bár először tucatnyi oldalt kellett kitepnie, hogy beleférjen.

A még meggyújtatlan gyertyákkal kijelölte a padlón a körök leendő helyét, aztán elkezdte felrajzolni. Közönséges krétát használt. Aprólékosan megtervezte, mivel mindkettőnek szabályosnak kellett lennie, ráadásul két egymásban záródó kört rajzolt. A nagyban a belső és a külső vonal közé fogja beírni azokat a szövegeket, melyek egy része a legősibb tradíciókból származik, másokat ő választott ki, a megidézendőtől idézve. Amikor kész lett elkezdte beírni az ősi jeleket. Már hallott arról, hogy a legújabb technikai vívmány, a számítógép az úgynevezett algoritmust használja. Nem tudta a részleteket, az egész túl elvont és bonyolult volt, de nem volt kétsége afelől, hogy nagy jövő előtt áll.

A varázsigék szintén egyfajta algoritmus-szerű módon működtek, erejükkel és funkciójukkal meghatározták az erő futását a körben, és persze védelmet nyújtottak mindentől, ami a körön kívülről jött. A régi jeleket fejből tudta, aztán kelleetlenül papírt vett elő, mert a megidézendő szövegeinél nem kockáztatott. Az iskolai tanórák félig megtanult anyagára támaszkodni hiba lett volna. A kiválasztott szövegrészeket az ígékhez passzoló részletekben írta be. Az egykori tanára, ha látta volna, mit művel, igencsak tiltakozik, és nem csupán a tudományosan megalapozott materializmus okán. Rajzolás közben azonban érezte, hogy a dolog működésbe lép, jól számította ki a szövegek eloszlását. Végül következett a pentákulum nagyméretű ábrája, amelynek csúcsai a belső kör vonalához értek. Ezután kilépett a körből, és egy kivételével kívülről helyezte el a körben az eszközöket. A tárgyak még ráerősítettek az amúgy sem gyenge hatásra.

Meggyújtotta a gyertyákat. Idegvégződéseiben már bizsergett a lassan meginduló áramlás. Mielőtt visszalépett a körbe, levett magáról minden ruhát. Pucéran még erősebben érezte a szobában felgyülemelő energiákat, de mielőtt belépett a védett térbe, az érzés csillapult. Kicsit vár, megmártózott a hold fényében, aztán elkezdte az idézést. Először azokat a szavakat mormolta el, melyek átmenetileg megnyitják az átjárót abba a másik léttérbe. A pálcával lassú mozgást végzett. Amikor elmondta az utolsót is, látta, hogy a gyertyák lángja hajladozik, bár a zárt szobában semmilyen légmozgás sem volt. Haladéktalanul elkezdte kimondani azokat a szövegrészeket, melyekkel őt hívta. A pálcát a kezében tartotta, és az idézetek mellé ősi rúnákat rajzolt vele a levegőbe. Eljött a pillanat, amikor a pálca végével a levegőbe rajzolt jelek felizzottak, és a körön kívül a kis körben, ami összeért az övével, egy sötét alak jelent meg. A sötét árny anyagiasult, ránézett, hallgatva, amit mond...

– „*A csillagok Lehullanak, Fejem körül Koszorúnak...*”

Amikor ezt a részt kezdte el mondani, az alak megmozdult, és váratlanul, mély, túlvilági hangon megszólalt:

– „*Hoztam haza Vérző sebet... Elmúlt a harc, Beforrta a seb.*”

A meglepetéstől majdnem eltervezette az ez után következő ígét, amit fejből mondott. Szerencsére győzött a rutin, és automatikusan mondta el a következő ősi szöveget. Az árny figyelmesen hallgatta. Aztán ismét tőle idézett, hogy megerősítse: őt hívta...

– „*Oh, ha visszanyernők a haláltól A szíveket, mik előbb dobogtak...*”

Az alak előre hajolt, anyagiasult szemei kegyetlen fehéren izzó lángsugarat vetettek, ami elenyészett a belső kör rúnáin.

– „*Újra vívni a szabadság harcát színe előtt a magas mennybolt-nak!*”

Folytatta a saját költeményét. Abbahagyta az idézést. Most már bizonyos volt benne: Petőfi Sándor szelleme állott vele szemben! A megidézett entitás most már eléggé megsűrűsödött ahhoz, hogy formát öltsön. Emberformát vett fel, de csak a körvonalában. Nem is várta, hogy a költő teljes életnagyágban jelenik meg. 111 év telt el a forradalom óta, és tudta, hogy a test szorításából kiszabaduló szellem igyekszik eldobni az anyagi kötődéseket. Az arc homályos, megfakult kép benyomását tette, viszont a szemek! A szemek lángoltak! Egy harcos poéta szemei voltak azok.

– Mit kívánsz tőlem, boszorka, miért rángattál ide? – szólalt meg az előbbi, sötétben vibráló hangon. Kár, gondolta, hogy ez nem az igazi hangja. Petőfi igazi hangját már soha senki sem hallja, elenyészett a testtel.

– Amit akarok, az te magad vagy!

A szellem gúnyosan felnevetett. A hátborzongató kacaj sötét fényrel száguldott végig az épületen. Groteszkül meghajolt felé, a dupla kör felizzott, a jelek fehéren lángolva háritottak. A megidézett meg sem ingott, és ő is sértetlen maradt. E rövid erőpróba után a szellem elfordult tőle. Ahogy az a pillantás nem rá esett, önkéntelenül aprót sóhajtott, hirtelen úgy érezte magát, mint aki nehéz terhet emelt, és végre letehet. A poéta nem nézett újra felé, úgy kérdezte:

– Mit kívánsz hát tőlem, jöjjen vissza? Azt nem tehetem. Adjak tán tanácsot, én a rég halott? Aztán mire mennél vele? Megint túlsereg van, a szabadság megint veszve.

„*Lám a szellemek sem mindent tudók!*” – gondolta. Bár az újabb vesztés felkelés tényét kiolvasta belőle, hogy miért idézte meg, azt nem tudja. Jól sikerült a védelem! Kezében maga előtt tartva a pálcát, a kör széléhez lépett.

– Vissza akarom adni a népnek a hitet, amit most elvettek tőle! A reményt, ami csak napokig tartott! Vezérlőszellemet akarok, egy elpusztíthatatlan védelmezőt!

A költő szárazon nevetett. „*Akár a kenetlen ajtó.*” – gondolta.

– Bűbájjal akard visszahozni az emberekbe a szabadság óhaját! Hiába! Nem fog menni, kedvesem! Most egy olyan kor jó, mikor a szabadulás utáni vágy parazsa is kihuny... míg egyszer majd újraszítják...

– Mikor? – vágta el a kenetteljes, sértő monológot. A költő

szelleme újra ránézett. A tekintet nyomán fuldoklás-érzete támadt, mint akit víz alá nyomtak.

– Te már nem éred meg – közölte nyersen. Ettől elfogyott a maradék lélegzete. A szellem hiedelgával lobogva folytatta:

– Különbem sem vagyok itt! Az, ki egykor voltam, rég tovább állott. Máskor vagyok, máshol. Ami előtted áll, egy lenyomattól csupán, mint a csizma talpáé a sárban. Engedj mennem innen... ne háborgasd azt, mi lettem!

Szédelten meredt a szellemre. Akkor most nem Petőfi? De, minden porcikája, csontdarabja üvöltötte, hogy ő... de mégsem ő volt egészen. Egy váz volt, asztrális nyom, az egykor volt nagyság tükré, mely nem lelt nyugodalmat. Összeszedte magát, amire kíváncsi, csak tudja! Rátört egy érzet, hogy amit tudni akar, oka lehet a szellem-lenyomat nyugtalanságának. Határozottan ívet rajzolt a pálcával, és parancsolón mondta:

– Most elmondod nekem, hol vannak csontjaid!

A szellem rámeredt, nagyon is egyértelmű dühvel.

– Hah! Néked halálfőm kellene... nem kapod meg! – sziszegte morogva, akár egy veszett kutya.

– El kell mondanod! – parancsolta, még a lábával is dobantva hozzá. A szellem gúnyosan elmosolyodott. Ez a mosoly olyan volt, mint amikor a föld egy rejtve maradt vízfolyás okán egyszer csak beszakad.

– El is mondom, de akkor sem kapod meg! Bármi vajakosságot akartál úzni vele, nem lesz a tiéd!

– Miért?

A szellem ádázul rámeredve bólintott.

– Íme elmondom!

A kör széléhez hajolt, ami felizzott, és három szót suttogott el neki. Ez a három szó porrá zúzta a terveit. A szellem igazat szólt, nem jut hozzá a csontokhoz. Nem csak ő, más sem... még sokáig nem. A szellem elégedett kárörömmel a kör közepére húzódott.

– Elárultam, amit akartál, most el kell engedned!

Bólintott, zsibbadtan, tanácstalanul.

– Szabad vagy, mehatsz!

A szellem még egyszer ránézett, a szeme sugara úgy égetett, mint a faszén parazsa, aztán szertefoszlott. Elmondta a formulát, ami bezárja a kaput, majd a másikat, ami elapasztja az áramlatot. Érezte, ahogy az erő elapad, az éter kiszárad. Az eddigi jelenlétezéte megszűnt.

A döbbenettől még óvatosan kinyújtotta a pálcája végét a körből. Nem izzott fel a vége. Még magában egyre ismételtette a kapuzáró ígét, szükségtelenül, hiszen már bezárta. Érzékei jeleztek: a ház üres és szikkadt, akár egy régi csontdarab a földben. A pálcát maga elé tartva, megbontotta a kört, és a sokktól reszketően, de óvatosan kilépett az ábrából. Nem történt semmi. Felöltözött, és elrakosgatta a varázseszközeit. Felocsolta a padlót, és eltüntetett minden nyomot. A háznak egy dobása volt, és ennek most vége. A romos téglarakás most már tovább várhatja a végzetét.

Neki viszont egy kicsit nehézkes lesz úgy tenni, mint aki nem tud semmit. Odalenn, a hajnali, üres utcán felnézett a holdra. Az éppen elrejtette arcát holmi felhőfoszlányok mögé, mint aki szégyenlős. A visszhangtalan égen, mi elnyelte a világ összes zaját, az istennő üzeni kezdett neki. Figyelmesen hallgatta. Megértette. Óríznie kell az ősi lángot, szülnie kell, hogy továbbadhassa egy olyan korba, amikor több az esély. Keresnie kell magának egy párt, egy tökéletesen tudatlan férfit. Csak férfinak kell lennie. Két lányt és egy fiút kell a létezésbe hoznia. Ahogy a munkahelyére indult, sorba vette a lehetséges jelölteket. Végül kiválasztotta egyiküket, és azonnal érezte, hogy jó döntést hozott. Az örökség útja biztos a jövőbe. Vince Borbála, 25 éves adminisztrátor, Thessalia leszármazottja és hírnöke, nem csak a napi munkáját kezdte el, hanem azokat a praktikákat is, melyek a leendő férje magját, a szomjúhozó méhébe terelik...

„*A földet, mely koporsó volt*

S benn egy nemzet a halott,

Megillettük, és tizennégy

Milliom szív földbogatott.”

Anonymus R. Chynewa

Négy minihorror

Az asszony aznap nem főzött túl jól. Ezt tudta is, de még reménykedett, hogy a férjének azért ízlett. Ám mikor az sietve felpattant az asztal mellől, és egyenesen a WC-be rohant, már tudta, hogy valami baj van.

Pedig a kinevezés miatt próbált valami igazán különleges vacsorával készülni, még az új kínai piacra is kiment valami egzotikus távol-keleti halféleséget venni. Az árus ugyan ragaszkodott hozzá, hogy a Toma-cso nem európai gyomornak való, és nem is igazán hal, meg hogy azt kínai vásárlóknak tartja, ám az a pár plusz bankjegy végül is meggyőzte.

A hangok az ajtó mögül egyre furábbak, gusztustalanabbak lettek. A férj egyre hangosabban nyögött. Aztán egy kiáltással végre csend lett. A feleség jó ideig szölongatta a férfit, mielőtt benyitott.

Csak egy pár vérmocskos cipőt talált a kagyló előtt. Meg a Toma-cso tekerdő csápjait.

* * *

Ez egy ősi univerzum.
Egy másik.
Üres, elhagyatott.

Egon C. Reid

Hatszor egy perc...

Az alábbi történeteket akkor szoktam írni, mikor „elakodok” valamelyik nagyobb terjedelmű írásomban. Régi, bevált szokásom ez már, hogy kikapcsoljam az agyam az aktuális műről, és eddig mindig segített. Önmagamat szórakoztatom ilyenkor... Nos, ezekből a kis történetekből szeretnék most nektek közölni hatot. Hatszor egy perc...

hullaHÓEMBER

Eltévedt! Most már biztos volt benne. Már egy ideje csak furcsa kövek között bolyongott. Némelyiknek, ahol kis időre megpihent, neki is támaszkodott. Ilyenkor aztán elővette azt a kis üveget a kabátja belső zsebéből, és nagyot húzott belőle. Majd elégedetten csettintett nyelvvel, miközben a folyadék gyorsan csúszott le a torkán. Időérzékét is kezdte elveszteni, miközben egyre zombisabban mozgott. Később aztán már fájni is kezdett. Legutóbbi kortyoláskor ugyanis, mikor eldobta a kiürült üvegét, nem húzta vissza a zipzáráját a kabátján. Lassuló mozgása pedig egyre inkább a fáradság jele volt. Így aztán egy kis idő múlva le is rogyott egy kő mellé, összehúzta kabátját, és elszenderedett.

A szállingózó hópelyhek lassan kezdték ellepni a vidéket. S' reggelre már több centiméter hó borította a környéket és a temetőt, melynek egyik sírkövénél egy hóborította ember körvonalai látszódtak.

A legelső.

Itt soha nem népesedett be egy Föld nevű bolygó.

Itt Ádámot soha nem büntették meg, amiért beleharapott abba a bizonyos almába.

Itt az első falat megakadt Éva torkán...

* * *

Vettem egy festményt, ami valami vizenyős tekintetű, pikkelyes testű, emberszerű szörnyeteget ábrázolt egy esős tengerparton.

Készítettem róla egy polaroidot, hogy majd megmutathassam műkedvelő barátaimnak.

Reggelre eltűnt a fotó, valamint a szörny is a képről.

Viszont vizes lábnyomokat találtam az íróasztalom körül...

* * *

Saját gitárjának E6-os húrjával vágták le a fejét.

Az öngyilkosságot kizárták a halál lehetséges okai közül.

Annak ellenére, hogy a húr mindkét végét ő fogta.

A fűcsomó

A gypsöznyeggel érkezett. Azzal a gypsöznyeggel, melyet a sziklakert előtti területre terítettek le három hónappal ezelőtt. Eleinte a többi fűszállal együtt nódögélt, bár mindig magasabbnak, tömzsibbnek látszódott. Hiába próbálták hol lejjebb vágni, mikor fűvet vágtak, hol pedig egyszerűen csak fűnyíróollóval kisebbre csipkedni, bizony néhány perc leforgása alatt visszainőtt az eredeti magasságára. Akadt olyan is, mikor egyszerűen el akarták távolítani egy éles szerszámmal, körbe szurkálták, mint mikor egy hullát körberajzolnak, ám akkor beletörött a talajba a penge. Így aztán elpusztíthatatlan élőlénynek érezte magát. És később bosszúra szomjasnak. A bosszú pedig akkor érkezett el, mikor valami vegyszert próbált bevetni ellene a vén kertész. Gyorsan kihúzta magát, a csomóban minden szál fű az égnek meredt, és közreműködött abban, hogy a kertész végül megbotlódjon, a fejét pedig beverje a közeli sziklakert egyik sziklájába.

Nedvességet érzett magán, pedig nem esett az eső. Mégis mind nagyobb és nagyobb mennyiségben öntözte az a vörös folyadék, ami a kövek irányából folyt. És ekkor valami még furcsábbat érzett magán. Az oly' gyönyörű sötétzöld fűszálainak széle elkezdett sárgulni mind jobban és jobban. Volt olyan fűszál is a csomóban már, amely teljesen elhalt. Ez hát a vég! Érezte. Győzött a kertész!

Az ajándék

Hetvenedik születésnapjára kapta azt a kis dobozban lévő ólomfigurát, amit a szeme magasságában lévő tenyerében tartott. Gyönyörködött benne. A kis figura szépen festett volt, és egy ijázó indiánt ábrázolt, mely harci díszekkel festett arccal ült fekete lován. Szép volt, de ugyanakkor félelmetes is, mivel az apró kis nyílvesző épp az arca felé mutatott. „Milyen fura lenne, ha eltálna” – gondolta. – „Szinte lehetetlen lenne bármit is érezni, csak legfeljebb egy kis szúrást” – és elnevette magát. Nevetése közben könny is szökött a szemébe. Így aztán nem láthatta a repülő nyílveszőt, amely akkor hagyta el az íjat.

Felugrott a székről, a figura kiesett a kezéből. A fürdőszobába sietett, és belenézett a tükörbe. A kis nyílvesző a bal szemébe fúródott. Jobb kezének hüvelyk- és mutatóujjával közrefogta az aprócska nyilat, majd egy rántással kitepte onnan. Ekkor azonban kocsonyás véres lé szívárgott ki a szemgolyójából, és ezzel örökre elvesztette bal szeme világát. A szobában ekkor felhangzott egy harci kiáltás. A kis indiánfigura pedig elnevette magát.

A látogató

Tenyérébe temetett arccal üldögélt a konyhaasztalnál, és zokogott. Mily' fájdalmas is ez a nap, mikor felesége már nem lehet mellette. Kibírhatatlan! Céltalanul bolyongott a délután során, és sorban felkereste azokat a helyeket, ahol megannyi boldog percet töltöttek együtt. „Képtelenség nélküle tovább” – ismételtette folyton. Nem ízlett neki sem az ital (pedig azt mondják, ilyenkor jó), sem a cigi. A barátok is hiába próbáltak belé lelket önteni, egy idő után már ők is feladták. Hiába, az ötven év házasság, az mégiscsak ötven év együtt. Jóban, rosszban. Így aztán most magányosan üldögélt már hosszú órák óta az asztal mellett, és csak akkor tekintett fel a tenyeréből, mikor a jó öreg kakukkos óra – a nappaliban – elütötte az éjfélt.

Ekkor érkezett a látogató is. Az ajtón kopogott. Mikor odacsozogott és szélesre tárta azt, belépett a házba egy földtől sáros fehér ruhás nő. „Azt mondtad, örökké együtt leszünk” – mondta szemrehányón, miközben földdarabok potyogtak ki a szájából, és megnyúlt szemfogait belemélyesztette a férfi nyakába.

Jimmy Cartwright

Két minihorror

Ismét megállapította, hogy unalmas dolog ez az őrszolgálat. Alig-alig történik említésre méltó esemény. Persze azért ez őt is minősíti, hiszen ez azt mutatja, jól végzi a dolgát. Időnként körbejárta a terepet, benézett minden sarokba, minden bokor alá. Ha megéhezett vagy megszomjazott, evett és ivott. Ebbe senki nem szólt bele. Meg abba sem, hogy mikor végzi a dolgát. Néha bemelegkedett egy-két idegen macska, ám ezeket gyorsan elkergette. Ha a kerítésen túl gyanús mozgást látott, rögtön odament. Legtöbbször elég volt, ha csak megjelent. Egyszer-kétszer azért ki kellett szólni, hogy el innen, ez magánterület. Ha úgy érezte, sokat talpalt, csak bement az őrbódéba, és pihent egy kicsit. Persze el nem aludt, csak pihentette a szemét. Aztán valamikor hajnalját mégis történt valami, ami felverte az egész házat.

A gazda lába földbe gyökerezett a látványtól. Még a kezében tartott telefont is elejtette. Szeretett házörzője, Max, a nyolcvan kilós rottweiler büszkén ült a szomszéd alig tíz éves alvajáró gyermekének szétmarcangolt torkú teteme fölött.

Szomorúan bámult a hídról az alatt hömpölygő sötét mélység-

A buborék

Azt, hogy mióta heverhetett a földön a buborékfújó, melyet örömtől könnyes szemmel vett fel, nem tudta. Sosem volt neki ilyen! Belenézett a kis tartályba, egy minimális folyadék még lötyögött is benne. Belemártotta hát a fújót, majd kivéve, belefújta abba. Apró kis buborékok szálltak szerte szét, aztán később kipukkadtak. Tetszett neki! Így aztán újramártotta, és belefújta még egyet. A különböző méretű buborékok ekkor is örült táncba kezdtek előtte, és Ő elnevette magát. Később azonban már nagyobbakat akart. Egy nagy buborékot! Így újra nagy levegőt vett, és lassan belefújta a karikába. A buborék növekedni kezdett. Mi több! Be is kebelezte. Ugyan kicsit furának érezte, hogy egy buborékban áll, és lassan felszáll benne a talajról, de félelmet még ekkor sem érzett. Csak repült a buborékban, és egyfolytában kacagott.

Azonban egy idő után a buborék már nem emelkedett, hanem kipukkadt, ezzel együtt pedig Ő zuhanni kezdett. Ekkor látta meg a magasból a földön fekvő kicsavarodott testű gyermekpajtsait.

A két slukk

A szinte még teljes cigarettacsikket egy közparki szemetes alatt találta. Gyorsan le is hajolt érte, kicsit kiegyenesítette a görbeségét, majd a közeli padra ült. Maga mellé tette a korábban összeguberált üvegekkel teli szatyrot, és hamarjában rá is gyújtott szerzeményére. Mélyen a tüdejébe szívta az első szíváskor a füstöt. Egy kis ideig lent is tartotta, majd a csücsörített száján keresztül kifújta. Közben még apró karikákat is készített. Ízlett neki. Ekkor aztán – hogy kiélvezhesse a csikket – kényelmesen hátradőlt a padon, és újra, immár másodszor szívott bele a cigarettájába. Ezt a slukkot azonban most nem a száján, hanem az orrlyukain fújta ki, mivel a cigi ott lógott az ajkai közt. Szeme előtt pedig csak úgy gomolygott a kékeszürke füstpamacs, amely beborította az arcát végül. Ekkor sötétült el előtte minden.

Az ütött-kopott ruhájú hajléktalanra másnap talált rá egy fiatal pár. Kelészekkel tarkított sárgásbarna bőre szinte ráaszalódott a csontjaira. Úgy nézett ki, mint egy egyiptomi múmia. De még ekkor is a szájában lógott a cigaretta, melynek füstszűrőjén egy aprócska halálfej volt látható.

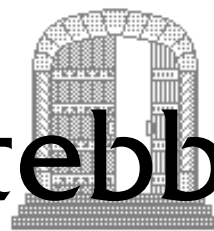

be. Innen fentről szinte csak a hangja hallatszott a sebesen száguldó folyónak. Még egy utolsó szippantott a szájában lógó cigarettaból, majd elpöckölte a még parázsló csikket. Figyelte az imbolyogva távolodó fényt, s mikor az csendben eltűnt a feketeségben, nagyot sóhajtott, megfordult, majd lelépett a padkáról, hogy a túldaldalt álló kocsihoz menjen. Tompa puffanás, majd csattanás hallatszott, mintha egy nagyobbacska dinnyét ejtettek volna le. Vér és agyvelődarabok terítették be az aszfaltot.

A motoros satufékkal próbált megállni, de végül a vaskos hídkorlát fogta meg. Miután összeszedte magát, és megállapította, hogy semmi baja sem lett az ijedtségen kívül, körülnézett. Értetlenül rázta meg a fejét, majd levette a bukósisakot. Esküdni mert volna rá, hogy az előbb a semmiből tűnt elő az a teherautó, amelyik elcsapta fickót, aki ahhoz a túldaldali kocsihoz igyekezett, amelyet ő kikerült. Most azonban se kocsi, se teherautó, se hulla. Átlesett a korláton is, de csak a sötét mélységet látta. A fölötté lévő utcai lámpa ekkor vibrálni kezdett, majd valami hideg fuvallatot és cigifüst szagát érezte a háta mögül. Megfordult. Egy ballonkabátos férfi szájában egy cigivel épp akkor lépett rajta keresztül.

Jimmy Cartwright

Kicsit idebent is sötétebb

Az utóbbi években kicsit lemaradtam a kortárs fantasztikus irodalom történéseiről, és csak annyira volt érkezőm, hogy nyugtazzam a megjelenéseket, és felvések a képzeltbeli „ezt el kell olvasnom”-listámra néhány kötetet. Az egyik ilyen volt Veres Attila: Odakint sötétebb című regénye. Az Agave kiadónál megjelent regény szerény véleményem szerint zseniális borítót Faniszló Ádám készítette. Ugorjunk is neki!

Illetve lassan a testtel! Pont, hogy ne nagyon ugráljunk! Már a könyv megjelenésekor is olyan véleményeket lehetett róla hallani, hogy ez a

lovecrafti horror magyar letéteményese. Ebben bizony van valami. A kozmikus horror, a természetfeletti lények, az ember feletti entitások itt is megjelennek, idővel fontos szerepet kapnak, míg a magukat folyvást középpontba helyező emberek bizony annyit sem számítanak, mint egy porszem – ahogyan ezt ebben a műfajban már megszokhattuk. Tehát nem érdemes úgy olvasni, hogy az ember gyorsan átrágya magát rajta; bizony, ki kell élvezni. Most, hogy az előző mondatot leírtam, jöttem rá, hogy az egy kicsit spoileres lett. De legalábbis rímél a regényre. Szóval időt kell neki hagyni, közben kicsit meg-megállni, hadd ülepedjenek a gondolatok. Ez viszont nem egyszerű, mert a történet lendületes, visz, sodor magával.

Ugyanakkor a regényen érződik a modernitás, a kor olvasóinak is szól, nem csak azoknak, akik Poe-n és Lovecrafton nevelkedtek. Az úgynevezett weird irodalmi zsáner is jelentősen rajta hagyta a kötetben a keze nyomát. Néhol kissé bizarr, máshol groteszk, időnként abszurd, de önmagához képest sosem annyira, hogy zavarná az erre fogékony olvasót. Szépen ki van egyensúlyozva. Olyan, mint egy nagy műgonddal, odafigyeléssel, ám mindenekelőtt szeretettel elkészített étel, amelyben minden kellő hozzávaló megtalálható, az ízhatás is tökéletes, és amikor elfogy, még ennénk tovább.

Azonban több klasszikus keze nyomát is éreztem rajta. Ez azonban pozitívum, mert az író olyan ügyesen csempészi bele, hogy ha az olvasó nem figyel, talán át is siklik fölöttük. Számomra, és talán más olvasók számára is a legszembetűnőbb a Sztrugackij-fivérek Stalkerének hatása. A Magyarországról „leválasztott” megye kicsit olyan, mint a Zóna: különös tárgyak, furcsa, megmagyarázhatatlan események, intenzív álmok.

A regény felépítése, dramaturgiája csak megerősíti azt a különös hangulatot az olvasóban, amely a szereplőkben is kialakul. Valószínűsítem, hogy ez azért is hat úgy, ahogy, mivel a történet végre részben rólunk szól; egy magyar szerző egy Magyarországon játszódó fantasztikus regényt írt. Az események keveredése – jelenből a múltba, és vissza – legtöbbször álomszerű. A könyv talán ebben a hangulatépítésben a legerősebb. Egyre inkább lehet érezni, ugyan szépen, fokozatosan, óvatosan adagolva, de lehet érezni, hogy az eseményeknek nem lesz jó vége. Nyilván, ez már a fenti összehasonlításokból is kiderülhetett, ez hozzátartozik ehhez a stílushoz. Ám az író képes csavarni a dolgon – vagy inkább sikerült úgy megírni a regényt, hogy az

apró kis információkból a hangulat ereje okán ne tudjuk összerakni a valós képet –, s végül meglepetéssel tapasztalhatjuk, hogy erre nem számítottunk. Illetve nem erre számítottunk. Valahol mégis, de mégsem, nem így.

A szereplőket az olvasás során kellő mértékben, és mindig csak annyira ismerjük meg, amennyire szükséges. Ám mindig bele tudjuk képzelni magunkat az osztálykiránduláson lévő kisiskolások helyzetébe épp úgy, mint a munkájától megfásult, családját már csak nyúgnek tartó biztonsági őrébe. A leírt szavak mögött igen erős képek bontakoznak ki. Az élete szerelmét elvesztő főszereplő észre sem veszi, hogy apja nyomdokait járja. A környékre csődülő, csodát kereső hippik szüleiük tükörképei. A falu cigarettafüstös kocsmájában kártyázók mintha egy mélyről jövő gyermekkori emlékképből lépnének elénk a könyv lapjain.

Körülöttük pedig olyan események zajlanak évtizedek óta, a cellofoidák érkezésének kezdetétől, amelyekről halvány fogalmuk sincs. A legjobb esetben is homályos miszticizmusnak tartják, de az emberi kutatók, véleményformálók legtöbbször nem tud a materialista gondolkodásmódon túllépni. Ám végül az események rajtuk is jelentősen túllépnek.

Azt mondják, a jó írás több önmagánál. Több annál, mint amit az író papírra vetett. A jó írásban a sorok között is lehet, mi több, kell olvasni. Az Odakint sötétebb véleményem szerint egy tipikusan ilyen könyv. Az írónak, Veres Attilának volt mondanivalója arról, mik vagyunk. Vagy éppenséggel, mik nem vagyunk. Meg arról is, mik lehetnénk, lehetünk volna. És bizony itt lyukadunk ki a kozmikus horrornál, de, mint azt fentebb is írtam, a regény ennél több.

Végso soron őszintén tudom ajánlani a weird, a horror, a sci-fi irodalom iránt érdeklődőknek. Persze lehet, kissé elkéstem ezzel, és már mindenki olvasta rajtam kívül. Ez esetben viszont azt tudom mondani: tessék újra elolvasni!

1983-ban minden megváltozott Magyarországon. Az egyik erdőben újfajta állatok jelentek meg, hosszú csápjaikkal a faágakon kapaszkodva. Sehoh a világon nem láttak még hozzájuk hasonlót. Életműködésük érthetetlen - nincs szükségük élelemre, de imádják a cukrot, meg lehet őket érinteni, de nem lehet lefényképezni. Emésztőváladékuk sokak szerint gyógyítja a rákot. De ami talán a legkülönösebb: nem lehet őket kivinni az országból.

Csoda történt, vagy csupán nem vettünk észre valamit, ami végig a szemünk előtt volt?

Miután csaknem kiirtottuk őket, telepeket hoztunk létre, hogy a fennmaradtakat biztonságban tudjuk. Gábor egy ilyen telepre érkezik dolgozni. Felelősség nélküli munkának tűnik: délelőtt etetés és trágyalapátolás, majd hosszú, unalmas délutánok langyos sörök és külföldi fiatalok társaságában, akik Gáborhoz hasonlóan mind menekülnék valami elől, legyen az egy régi szerelem, vagy a felnövésel járó felelősség.

De Gábort az állatok választották ki. Senki sem gondolja, hogy ez jelentőséggel bír... de mi van, ha mégis? Ha az egyszerű nyári munka hamarosan bizarr, iszonyattal, halállal teli rémálommá válik, melynek a tétje sokkal nagyobb, mint azt bárki gondolta volna?

Veres Attila a lovecrafti horrort és a vandermeeri szürreáliát vegyíti első regényében, egyszerre tisztelve a spekulatív fikció múltját és jövője előtt.

Forrás: agavekonyvek.hu

A könyv többek között itt megvásárolható:

www.agavekonyvek.hu/konyvek/odakint-sotetebb

Kristállysólyom

A manó

Azon töprengett, hogyan kéne elaludnia. Sírja álomba magát? Lógjon a neten? Nézzen tévét, hallgassa azt, mint kellemes felnőtt-estimesét?

A simán álomba merülés szóba sem jöhet – gondolta. – Nem azok után, ami ma történt.

Kati őszintén hitte, hogy jó napja lesz. Olyan, mint ezer korábbi. Megszokta a monotonitást. Megszerette. Mert az biztonságos, abba bele lehet süppedni, abban ellehet nap-hosszat, mint vaddisznó a dagonyában.

Leszállt a buszról, csak pár lépésre volt a munkahely, épp belefér egy halk büfi, ami a rántotta és a tea kellemesen összemixelt ízét hagyja maga után. Önfeledten engedett utat a szolid gőznek, és az ajtókilincsért nyúlt, de megtorpant. Szeme sarkából macskának tetsző alakot fedezett fel. Arra fordult – bár ne tette volna! –, és egy manót pillantott meg. Épp csak lábközépig ért, nyújtózkodott, ugrált, hogy vegye már észre.

Kati lenézett rá, majd a kilincsért kapott, mert attól félt, összerogy. A manó a száját járatta, de mondandója nem jutott el a nőhöz.

– Figyelsz rám? – kérdezte.

Igen. Figyelte a fekete kockás-csíkos zöld nadrágot, a zöld cipőt, a zöld sityakot, a sityakra hímzett, apró fehér virágot, az alóla kibújó, pirosposzsgás arcot, az apró orrot, a keskeny ajkat és a vékonyka hangot, amit bár hallott, fogalma sem volt róla, mit közöl vele.

– ...szóval kicsit ki kéne rúgnod a hámból – mondta a manó.

– Tessék?

– Azt mondtam, látom, hogy elnyűtt vagy, és rád férne egy kis lazítás. Mert itt nem sok esélyed lesz rá. – A manó az épületre bökött, amiben megbújt a nő munkahelye, amiben megbújt az aprócska iroda, amiben megbújt Kati két kollégájával munkaidőben, és csak akkor jött elő, ha a természet, vagy a munkaidő vége csalogatta.

– Már megbocsáss, de ehhez semmi közöd! – vágta rá Kati.

– Hát, jó, ez csak egy ötlet. – A manó vállat rántott, és faképnél hagyta a nőt.

Kati a sokktól remegve az irodájába rohant, és a munkájába temetkezett. Másra se koncentrált, csak az elégedetlen ügyfelek bejövő hívásaira. Ezek is kevésbé dühítették, mint a gondolat, hogy elment az esze.

Bár ez nem egészen az ő hibája volt – így jár az ember, ha egy mesebeli lényel társalog.

Megkönnyebbült, amikor haza indult. Nem látta a manót, a reggeli incidenst betudta fáradtságának. Miután elfogyasztotta uzsonnáját, elbóbiskolt, ám a manó álmában sem hagyta nyugodni. Annak hangjára ébredt fel. Sötétedett. Kati leellenőrizte az időt.

Három órát aludtam?

Kicsoszogott a fürdőszobába, lezuhanyozott, a testét méregette. Egyáltalán nem volt elégedett a látottakkal. A hálószobába érve az ágyba dőlt, megnézte a híreket, aztán a sorozat-

tát. A lámpát oltotta el, amikor eszébe jutott. Az a rohadt manó! Kati ekkor kezdett el azon töprengeni, milyen alvásnemet válasszon. Végül az elmélkedéstől kimerült, és két gondolat között elaludt.

Egy hét telt el. Keveset gondolt a manóra, a reggeli rituálét a tőle megszokott precizitással végezte – agresszív hidegrázás a takaró levetése után, görcs elűzése bal vállából némi tornával, ruhacsere, fésülködés, teafőzés, reggeli. Kikerülte a kapu előtti galambszar kupacot, felszállt a buszra, olvasott, leszállt a buszról, és az épület előtt megtorpant. A manó ugyanott állt. Ezúttal lila öltözéket viselt.

– Nem lazítottál, igaz? – kérdezte.

Kati nem válaszolt. A bejárat felé ment, magában legyűrve két hisztérikus sikítást és egy hangos bőfögést, majd belépett az épületbe.

– Ha nem lazítasz, legalább hívd fel édesanyádat! – szölt utána a manó. – Nagyon hiányzol neki!

Miután hazaért, már semmi sem úgy sikerült, ahogy szeretne volna. Az internet olvasmányos cikkek hiányában unalmasnak bizonyult, a vacsorát elsózta, a tej megsavanyodott, a sorozata elmaradt. Miközben ezen mérgeledőtt, azon kapta magát, hogy az anyjára gondol. Isteni kakaót főzött neki gyerekkorában. Szeretett volna most is meginni egy olyan jó kakaót, de a tej savanyú, ő pedig összezavarodott, mert egy manó tanácsát készült megfogadni – mire ezt alaposan meghányta-vetette volna, már édesanyját hallotta a telefonvonal túlsó végén.

Bő fél órát beszélgettek. Kati aznap este a tévé sístergésére aludt el.

Ez nőtt. Ez a rohadt manó az elmúlt héten nőtt! Csak néhány centit, de határozottan. Ha ugrált, már egész közel ért a szemmagassághoz – piros viselete egyébként is kirívó volt.

Kati tanácstalanul figyelte őt, hallgatta, mit mond, és megvárta, míg tovább áll. Idegesen megmozgatta bal vállát. A mai torna nem hozott tartós eredményt. Valószínűleg a stressz miatt. Kati remélte, a séta majd segít – a manó ugyanis ezt javasolta.

Persze Kati belül kiröhögte önmagát, de rájött, ez a tanács egész praktikus. Ha már egészségesen él, mozogjon is, ne legyen képmutató!

Amint gyalogolt hazafelé, pórusai kitágultak, haját kiengette, hadd hullámozzon. Követte árnyéka mozgását a járdaszegélyen: ebben a megvilágításban egészen csinos lába volt, és a lobogó kabát nemes külső érzetét keltette.

Jó nő vagyok! – örvendezett magában.

Hazaért, és önfeledten vetődött a zuhany alá. Szórakozottan nézegette testét, és meglepődött, mikor észrevette, hogy nőtt a melle. Homlokráncolva gondolkodott ennek okán. Nem jött rá.

Nem érdekel. – Gondolatban vállat rántott. – Legfeljebb diétázok.

Megtörülködött, alaposan bekente testét bőrpuhító krémmel, közben dudorászott. A séta és a zuhany határozottan felüdítette. A fájdalom is enyhült.

Holnap reggel is gyalog megyek – határozta el a sikeren felbuzdulva.

A következő héten a manó hangjában vélt felfedezni változást: mélyült. Pubertáskorát élő kamasz fiúéhoz hasonlított. Kati immár türelmesen várta a tanácsot: végre időt kellett szakítania a lazításra.

Utált sminkelni, haját beszárítani, kerülte a kirívó ruhákat. A manó viszont azt mondta, vegyen magának egy szemtelenül csinos darabot, és Kati úgy döntött, most az egyszerű megteszi. Sose költött még pénzt ilyesmire, és pláne nem egy növekedésben lévő manó noszogatására, de az eddigi változások feldobták a napjait.

Kora este magára vette a kivágott hátú, térdig érő, rakott szoknyás, arany övvel díszített fekete ruhát, taxit hívott, és elment a környék legnépszerűbb szórakozóhelyére.

Ott a pulthoz ült, és kimondhatatlan nevű koktélt rendelt pofátlanul magas áron, amit azonban ellensúlyozott annak íze. Kati nem is értette, miért lett rosszul utána. A mosdóba rohant, öklendezett. Semmi sem jött fel. Ivott pár korty hideg vizet, amitől sokkal jobban érezte magát.

Visszatért a pulthoz, ahol hamarosan két udvarlója is akadt. Kati arca egész este ragyogott. A munkahelyén mindig mérlegesen érezte magát, ezúttal végre ő dönthetett arról, ki felel meg az igényeinek.

A bajszos szőke férfit választotta, és az este hátralévő részét vele töltötte – természetesen, az ágyban is.

A hétfőn csak azt várta, mikor lesz már hétfő. Szombaton elsétált az irodaépületig. Néhány kamasz lézengett előtte, de a manó nem. Aznap este megint róla álmodott, de a manó csak állt, szótlánul, pedig Kati vágyott az újabb jó tanácsra. Saját sóhajára riadt fel, hasra fordult, de nyomta az ágy, ezért pozíciót váltott, hátha kényelmesebb lesz. Nem tudott viszszaaludni.

Morcosan kelt, a bőséges reggeli sem derítette jobb kedvre, a fájdalom a bal vállába visszatért, és az istennek sem akart elmúlni. Kati kedvetlenül hevert az ágyon, nyugtató teát ivott, de azt is kihányta. Levegőre vágyott.

Elsétált a munkahelyéig, hátha találkozik a manóval. Egy árva lelket se látott. Busszal utazott haza. Elfáradt. Éhesnek érezte magát, de az ételt meglátva újabb rosszullet fogta el, a televízió untatta, olvasni kezdett, de a fájdalom nem hagyta. Felhívta régen látott barátait, találkozót beszéltek meg. Vitakozott a szomszédokkal, csak hogy teljen az idő.

Rémesen sokára jött el a hétfő reggel.

A manó ugyanott állt. Fekete ruhát viselt, hangja férfiasra mélyült. Az aznapi tanács ugyan eltért az előzőektől, de Kati megfogadta.

Ezek után hosszas hetek következtek: ellátogatott a belgyógyászhoz, nőgyógyászhoz, pulmonológushoz, még urológushoz, bőrgyógyászhoz is, és mindezt a manó kérésére. Vért vettek, vizeletet kértek. Mammográfiára is bejelentkezett. Sose ment még el, pedig a család és a barátok is folyton mondogatták neki.

Jó, ez kivétel, megkapom a több évre elegendő sugármenyiséget, és ha az élet úgy hozza, vagy a manó azt kéri, megismételjük.

A vizsgálatok közötti és utáni várakozás hosszúra nyúlt, itt-ott találtak eltéréseket, de konkrétumot egyelőre nem tudtak mondani. Kati aggódni kezdett. A manó nem mutatkozott, pedig szerette volna megkérdezni tőle, miért pont azt kérte tőle legutóbb, amit, mi a célja vele, és ez hová vezet?

Anyja többször is meglátogatta, igyekezett jobb kedvre deríteni, de Kati örvényben érezte magát, amiből nem tudott kikászálódni, és ez megkeserítette napjait. Alig evett, keveset ivott, a rosszulletek egyre gyakrabban törtek rá. Munkáját emiatt képtelen volt megfelelően ellátni, a főnök folyton piszkálta, szidta, végül Kati szabadságot vett ki.

Aztán visszahívták konzultációra. Alighogy belépett az orvosi rendelőbe, érezte a feszültséget. Nem ismerte az orvost, sem a nővért, de látta rajtuk, hogy baj van. Leült. Végighallgatta az orvos szakszövegét, figyelte tárgyilagos hangszínt, ravasz tekintetét, de mindebből csak egy mondat jutott el tudatáig:

– Egyelőre nem tudunk pontosat, de valószínű, hogy a daganat rosszindulatú.

Kati eddig táskát szorító keze zsibbadtan hullott ölébe. Az orvos beszélt kezelésekről, alternatív gyógymódokról, statisztikáról, ami egyáltalán nem érdekelte a nőt. Nem kérdezett, hallgatta a lehetőségeket, a hallott információk alapján magában latolgatta az esélyeit. Nem voltak túl fényesek.

A manó végleg eltűnt. Kati szerette volna megszorongatni és lekeverni neki legalább két nagy büdös pofont, mert az a kis rohadék tudta előre, mi készül. Biztos volt benne, hogy tudta.

Amíg a végleges döntésre várt, Kati élte az életét, rosszabb és jobb napok váltották egymást. Munkája helyére egyre erőszakosabban nyomult a betegség, míg végül kiütéssel gyógyzott. Barátnői hétről hétre benéztek Katihoz, segítettek, ahol tudtak, próbálták kirángatni otthonról, de ő másról sem beszélt, csak a rákról, először mérgesen, aztán belenyugvással, végül úgy döntött, felveszi a harcot ellene. Várta az orvosi döntést, tartotta a diétát, szedte a gyógyszereket. Édesanyja hozzáköltözött, viselte lánya dühkitöréseit és időnként kicsattanó jókedvét.

A rákot sem ez, sem az nem űzte el. A daganat fajtája, előrehaladottsága és gyors növekedése miatt Kati egész bal mellét levették.

Nyomasztó, végeláthatatlan hónapok következtek. Kati a végletekig kimerült, napjai jelentős részében otthon feküdt, örült, ha a ház előtti padig eljutott saját lábán. Bárhol erőltették, egy falat sem ment le a torkán, rettenetesen lefogyott. Takarhatta magát speciális melltartókkal, viselhetett szótlánul, többé nem azt érezte a melle helyén, amit eddig. Az érintések mintha egyenesen tüdejét érték volna; ha baloldalt feküdt, szokatlanul simult teste a matraca. Változott járása íve, a háta sokáig fáj, mire megszokta új állapotát.

Plasztikára nem futotta, maradtak a keserves érzelmek, a kényelmetlen fészkelődés, ha valaki az állapotáról kérdezett. A melle eltűnt, vele nőiessége egy darabja is, helyére heg került, ami az életéből akkor sem fog eltűnni, ha a mellkasán már nem lesz nyoma. Gyakran nézegette, várta, mikor szokja meg ezt is, ahogy eddigi életében mindent. Nem tudta.

Kati a tükör előtt állt, kezeivel próbálta megsaccolni egykori melle méreteit. Tenyereit meggörbítette, ujjait összezárta, mintha tartaná. Egy manó éppen elért volna benne.

juditti

Porszem

Egy könnycsepp volt, mely
porrá száradt a közöny
sivatagában.

edwardhooper

42

Azon töprengék az este, hogy
Az ősi fényben,
Születő csillagok ringató ölében,
Hol keletkezett tér és idő?
Az örvényben, a forgatag hevében,
Ki gyújtja be a szenvedélyt?
S kinn ülve az éjben,
Galaxisok kupolája alatt,
Ott tündöklük a pillanatba veszett kezdet,
Szemed ringatásában, s kezed érintésében.

juditti

Tavaszhozó hóvirág

Hófehér fejével
bólint a hóvirág,
mert rég tavaszra vár
a szunnyadó világ.

Törékeny jószág kis
fejével újra int,
s e jelre odafönt
a Nap nagyot kacsint.

Meleg tekintete
elúzi a telet.
Ébredj fel végre, Föld,
mert itt a kikelet!

Macskas Tosca

Csend szava

Fogadd el tőlem.
A csend olykor többet ad,
mint szó csokraim.

Tordai Gábor

Élet üzemmód

Életed hírfolyamán
nincs törlés gomb.
Nincs visszajátszás
sem ismétlés.
Hangulat tevékenységed
nem érdekel senkit.
Mérföldköveid az évekkal
kopnak.
Bejelentkezésed, egy nem
kívánt, nem választott
felsírás volt.
Listádon kihúzatlan vágyak.
Jegyzeteidet sem olvassa
senki.
Videópartidon magadnak
hagysz üzenetet.
Ez élet üzemmód.
Ha kimondtad -
nem törölheted.
Tömeg bejegyzések
közt - még is egy vagy.
Egy kódolatlan üzenet.
Nem vagy törölhető.
Sem megismételhető.
Lesz, aki majd megérti,
a like gombot keresi.
Ez az élet üzemmód.
A hosszú sípszó után -
üzenetet hagyni?!

Avanna

Néma sikoly

Testem gyűlöletbe zárva él,
Lelkem napról napra egyre jobban fél,
S szívem dobbanása egyre inkább gyengül,
Fülemben a csend monoton hangja csendül.

A néma sikolyom, mi számból tör utat,
felhalatszik az égig,
S arcom egy vércsepp egyre jobban fénylik....

Testem gyűlöletbe zárva él,
Lelkem napról napra egyre jobban fél,
S a szív, mely már nem dobog többé,
Így válik testem, lelkem egy halovány köddé.

Kolumbán Jenő

Ébredés

Mondanám, de minek.
A szavam halkuló.
Szerelmet üzenjek?
Hiába már a szó.

Elballag mellettem
veled az életem.
Voltál, kit szerettem,
Ki vagy most énnekem?

Emlék a papíron.
Nagy szavak, vallomás...
Árnyék állt a hídon,
nem te. Valaki más.

Nem vársz többet engem.
Nem kereslek én sem.
Köröttem a létben
él az ébredésem.

Blaze Val

Arktika

Körbeleng a tél, rám szakad a szürke ég,
a városra, az utcára, az ónos téglákra jég
kapaszzkodik.
Úgy ragaszkodik,
mint fatörzshöz a gombák.

Megfagyott minden: a tűz, a szén, a pusztaság,
földöntúli transzba hullt a háborgó világ,
és a hegygerinc
vakító hó alatt
ráncolja dermedt homlokát.

Felette az űr sötét,
szalagjait szórja szét
az Auróra,
zöldellő fátyolként lebeg,
s az összes megmaradt sugár
tátongó szakadékba ugrál,
mint szétszéledt artista-sereg.

Kótyagos istenek; fáradtak, s árvák
szórják be sóval a járdát,
a szervetlen, krómacél galaxist.

Tamoor hin Unge

Fűzfa ága

Rád gondolok,
mikor fűzfa ága lebben.
Így Veled vagyok.

Kétvirág

Mosoly

Január van, fagy,
És jéghideg szél rohan.
Csak mosolygok rá.

Megmelegíti
Az arcomat e mosoly:
Felragyog a Nap.

Shang

15

Hasadt törzsön fakadt gyanta tükrében
Csillanó hajnalpír a sötét égen,

Tajtékozó tenger színén felbukkanó
Délceg szirtcsúcson száraz kapaszkodó,

Harmatcseppben pislákoló szemvilág,
Fakó írisz legmélyében: szebb világ.

csabi6669

Az elme játéka

Cigarettafüst nyaldos szürke ablakot,
bentről a külvilágot szemlélem,
fejemben tézisek sora - gondolatok,
érezem, repedezik porcelán lelkem.

Bizonytalanság szántja énem,
magával ragad az értelem,
elmélázok világunk dolgain,
létet körülvevő sokaságain.

Ember nem jut a felismerésig,
burokban létezünk mindvégig.
Az elme határt szab a tudásnak,
kacsintok és csókot küldök a világnak.

